

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS | INTERVIEWS | ARTIKELS | RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

The Neon Demon

De mode volgens Nicolas Winding Refn

THE BFG

HIGH-RISE

FINDING DORY

SUICIDE SQUAD

THE RED TURTLE

THE LEGEND OF TARZAN

INDEPENDENCE DAY: RESURGENCE

COVER
1 VAN 8
zomer 2016

#23

WE ALWAYS KNEW
THEY'D BE BACK

INDEPENDENCE DAY

R E S U R G E N C E

VANAF 20/07/2016 IN DE BIOSCOOP
IN 3D - OOK IN 2D

#IndependenceDay
facebook.com/IndependenceDayBE

FOXFILMBE

© 2016 TWENTIETH CENTURY FOX. ALL RIGHTS RESERVED.
PROPERTY OF FOX. PROMOTIONAL USE ONLY. SALE, DUPLICATION OR OTHER TRANSFER OF THIS MATERIAL IS STRICTLY PROHIBITED.

ALEXANDER
SKARSGÅRD

SAMUEL L.
JACKSON

MARGOT
ROBBIE

DJIMON
HOUNSOU

AND CHRISTOPH
WALTZ

HUMAN. NATURE.

THE LEGEND OF TARZAN

WARNER BROS. PICTURES PRESENTS
IN ASSOCIATION WITH VILLAGE ROADSHOW PICTURES A JERRY WEINTRAUB PRODUCTION A RICHE/LUDWIG PRODUCTION A BEAGLEPUG PRODUCTION A DAVID YATES FILM "THE LEGEND OF TARZAN" ALEXANDER SKARSGÅRD
SAMUEL L. JACKSON MARGOT ROBBIE DJIMON HOUNSOU WITH JIM BROADBENT AND CHRISTOPH WALTZ PRODUCED BY SCOTT B. CHERRIN MUSIC BY RUPERT GREGSON-WILLIAMS COSTUME DESIGNER RUTH MYERS EDITOR MARK DAY
PRODUCTION DESIGNER STUART CRAIG DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY HENRY BRAHAM EXECUTIVE PRODUCERS SUSAN ESKINS NIKOLAS KORDA KEITH GOLDBERG DAVID YATES MIKE RICHARDSON AND BRUCE BERMAN BASED ON THE "TARZAN" STORIES CREATED BY EDGAR RICE BURROUGHS
STORY BY CRAIG BREWER AND ADAM COZAD SCREENPLAY BY ADAM COZAD AND CRAIG BREWER PRODUCED BY JERRY WEINTRAUB, P.G.A. DAVID BARRON, P.G.A. ALAN RICHE TONY LUDWIG DIRECTED BY DAVID YATES

VILLAGE ROADSHOW PICTURES JW Facebook.com/WarnerBrosBelgium #LegendOfTarzan

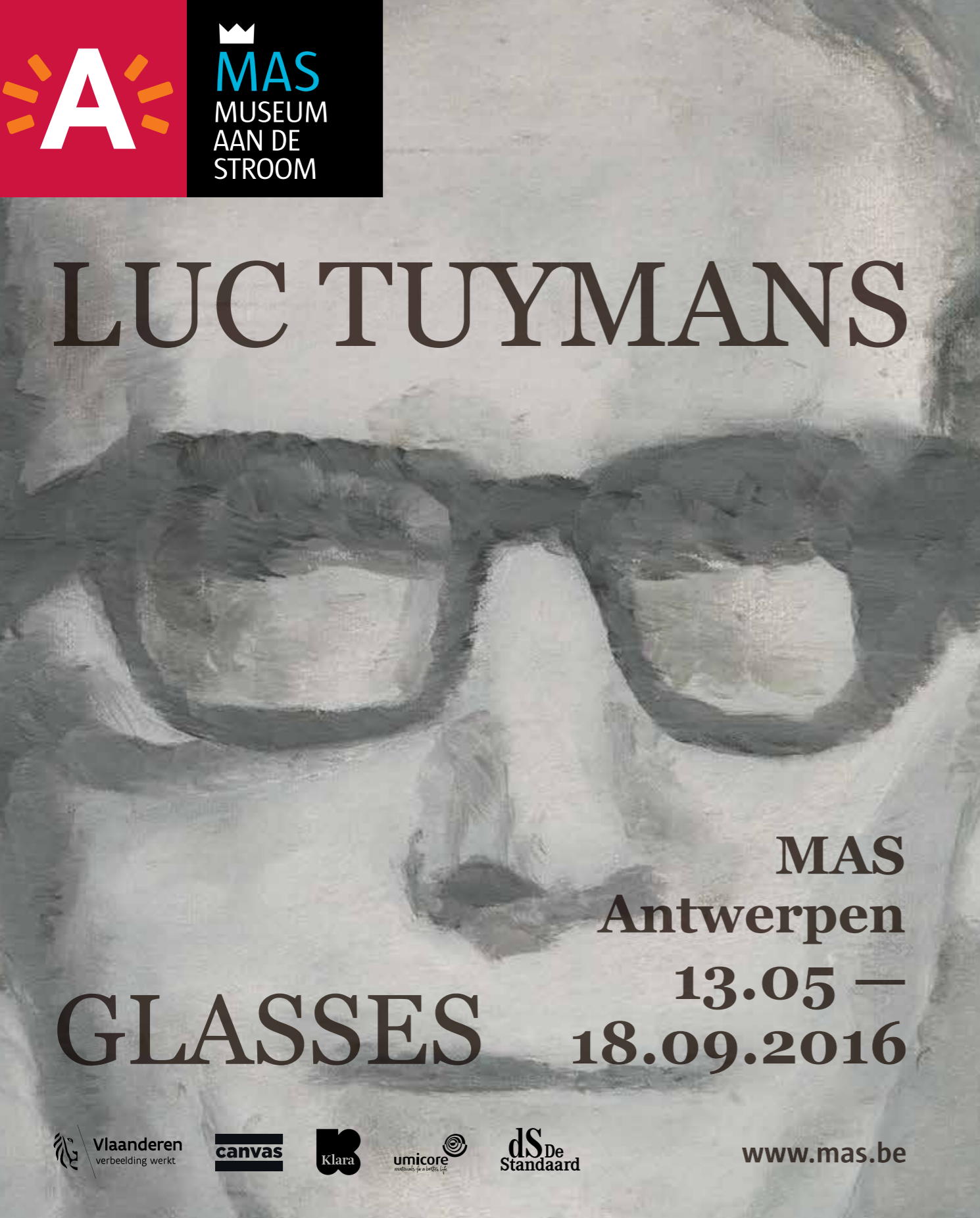
6 JULI IN DE BIOSCOOP OOK IN 3D

MAS
MUSEUM
AAN DE
STROOM

LUC TUYMANS

GLASSES

MAS
Antwerpen
13.05 —
18.09.2016

 Vlaanderen verbeelding werkt canvas Klara umicore dS De Standaard www.mas.be

Disney · PIXAR
**FINDING
DORY**

22/06

2D & 3D

Regen of zon

Als er nog één zekerheid bestaat, is het wel dat ik steevast klaag dat er geen zekerheden meer bestaan. Wat wil je ook met zomers als degene die de laatste jaren passeerden? Ik herinner me die keer dat mijn teergeliefde wederhelft en ik terugkeerden uit *la douce France* om te merken dat het in Belgenland zo koud was dat overal de verwarming overuren draaide. En dan was er het jaar dat het zo warm was dat ik in elk zwembad dat ik tegenkwam spontaan een duik nam – met alle gevolgen van dien.

Gelukkig vindt zelfs de grootste zeurkous – ondergetekende dus – soelaas in de bioscoop. Het maakt niet uit wat voor weer het is en in wat voor bui je bent, er draait in juni, juli en augustus altijd wel een film die verfrissing of verwarming brengt. Om die rijkheid van het filmaanbod te illustreren, ontstond het idee van een zomer-nummer met verschillende covers – dat de acht versies heuse collector's items zijn, is natuurlijk *nerdy* mooi meegenomen.

En het moet gezegd: ik ben superblij met de gevarieerde selectie die we hebben kunnen maken. Van puur popcornentertainment als *The Legend of Tarzan*, *Independence Day: Resurgence* en *Suicide Squad* over de wel heel verschillende animatiefilms *Finding Dory* en *The Red Turtle* tot Nicolas Winding Refn-nachtmerrie *The Neon Demon*, Ben Wheatley-uitspatting *High-Rise* en Steven Spielberg-sprookje *The BFG*: werkelijk elke filmfan zal de komende maanden aan zijn trekken komen.

Vandaar: tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waaazinema

“CHARMINGLY ECCENTRIC. SWEET AND FUNNY.
VIGGO MORTENSEN IS TERRIFIC.”

Entertainment

CAPTAIN FANTASTIC

A FILM BY MATT ROSS

OFFICIAL SELECTION
UN CERTAIN REGARD
FESTIVAL DE CANNES
BEST DIRECTOR

VANAF
10/08
IN DE BIOSCOOP

cinéart

www.cineart.be

f /cinéartbelgium

y /cinéartbe

t /cinéartbe

i /cinéart_belgium

14

28

36

56

FLASHFORWARD

CINÉ SELECT	10
ACHTER DE SCHERMEN <i>Le fidèle</i>	11
FILMFAN <i>Sean Dhondt</i>	12

CLOSE-UP

THE NEON DEMON	14
FINDING DORY	18
THE RED TURTLE	20
THE LEGEND OF TARZAN	24
INDEPENDENCE DAY: RESURGENCE	26
THE BFG	28
HIGH-RISE	32
SUICIDE SQUAD	36
KRIGEN	38
STRIKE A POSE	42
FLORENCE FOSTER JENKINS	44
LA PAZZA GIOIA	48
SPECTRUM <i>Éric Pauwels & Thierry Knauff</i>	50
CAPTAIN FANTASTIC	52

POINT OF VIEW

RECENSIES	56
BESTE.FILM.OOIT. <i>Stand by Me</i>	58

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
 info@vertigoweb.be
 www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be
ADJUNCT-BLADMANAGER Jelle Berden – jelle@vertigoweb.be
MEDEWERKERS Ruben Nollet, Freya Langendries, Ben Van Alboom, Jonas Goverts, Anke Wauters, Eline Van Hooydonck, Chris Craps, Dennis Van Dessel, Christophe Verbiest, Maren Moreau
STAGIAIR Marijn Claeys
WEBMASTER Hans verschooten
WEBREDACTIE Margot De Palmeneire – web@vertigoweb.be
EINDREDACTIE Stefaan Werbrout
LAYOUT Stephanie Jacobs – info@stephaniejacobs.be
FOTOGRAAF Greetje Van Buggenhout
RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, Postbus 10009, 2000 Antwerpen
DRUK Drukkerij Moderna

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.twitter.com/VERTIGObe f www.facebook.com/VERTIGObe

Van de mensbaksels die **E.T.** maakten
 en de schrijver van
SJAKIE EN DE CHOCOLADEFABRIEK
 en **MATHILDA.**

“Spielberg toont zich natuurlijk een uitstekend verteller met deze film, die aanvoelt als een instant klassieker.”
 – *De Standaard*

“De GVR, een charmante en tijdloze vertelling.”
 – *Focus Knack*

“Mark Rylance wins over audiences with his big, big heart in a forbidden-friendship story that serves as Steven Spielberg's 'E.T. the Extra-Terrestrial' for an all-new generation.”
 – *Variety*

“Spielberg creates a landscape of astonishments in *The BFG.*”
 – *The Telegraph*

20 juli in de bioscoop

eOne

01
JUN

SOUND/TRACK

Cinema Zuid Antwerpen

Net zoals in de *Energy Flash*-expo in het M HKA krijgt de rave-cultuur een centrale plaats op op het zomerprogramma van het filmmuseum in de Sinjorenstad.

03
JUN

VLAAMSE KASKRAKERS SINDS 2000

Flagey Brussel

De hele zomervakantie kun je de *golden age* van de Vlaamse cinema herbeleven. Onder meer *Loft*, *Rundskop* en *De helaasheid der dingen* sieren de affiche.

08
JUN

OUT LOUD!

Beursschouwburg Brussel

Een maand lang worden op woensdag- en donderdagavond ninetiesklassiekers vertoond op het dakterras met aangrenzende bar - ja, ook *Spice World: The Movie!*

13
JUN

UEFA EURO 2016

Kinepolis

Ervaar alle matches van onze nationale ploeg - en meer - in de beste omstandigheden: op een groot scherm en in comfortabele zetels.

16
JUN

LYDIA CHAGOL WORDT 85

Cinematek Brussel

De Belgische cineaste wordt 85 en dat wordt gevierd met een event waarop je de jarige kan ontmoeten. Tot 31 augustus wordt een selectie van haar films getoond.

ACHTER DE SCHERMEN

Le fidèle

Voor eerste regieassistente Sofie Tusschans zijn alle dagen anders.

tekst ANKE WAUTERS

foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Toen Michaël R. Roskam het misdaaddrama *Le fidèle* begon voor te bereiden, wist hij meteen dat hij Sofie Tusschans als eerste regieassistente ging inhuren. Hun samenwerking op de set van *Rundskop* had immers tot een pact geleid. “Michaël was toen eerder toevallig bij mij terechtgekomen”, zegt Tusschans. “Maar het klikte zo goed dat we afspraken om opnieuw samen te werken.”

Na haar studies audiovisuele kunsten was Tusschans van één ding zeker: “Ik moest en zou op filmsets staan.” Na vroege ervaringen als crewlid van *Team Spirit* en *Any Way the Wind Blows* werd ze de vaste *assistant director* ofte *first A.D.* van Felix van Groeningen. Haar ervaringen met de Belgica-regisseur gaven haar de moed om het heft in handen te nemen: “Tegenwoordig contacteer ik zelf regisseurs als ik zie dat ze aan een interessant project beginnen. Ik heb geleerd dat je in de filmsector je nek moet durven uitsteken.”

Haar job is niks voor gewoontedieren, meent Tusschans: “Geen enkele dag is hetzelfde voor mij. Er duiken altijd onverwachte dingen op, die ik dan moet oplossen. Daar krijg ik een enorme kick van. Ze noemen mij wel eens lacherig de regelnicht of de schooljuf van de set. Maar zo zie ik mezelf écht niet. (lacht)”

NAJAAR 2017 IN DE BIOSCOOP

@ANK2D2

23
JUN**ST. PETERS AND
THE PAPAL BASILICAS OF ROME 3D**

Utopolis Mechelen en Turnhout

Aanschouw dankzij duizelingwekkende helikopershots en state-of-the-art filmtechnieken de vier pauselijke basilieken en hun schatten zoals je ze nog nooit zag.

23
JUN**THE GOOD, THE BAD AND THE UGLY**

Kinopolis

Naar aanleiding van de twee openluchtconcerten die maestro Ennio Morricone geeft in Gent, wordt de Sergio Leone-klassieker hernomen. (Ook op 25/6 en 26/6.)

24
JUN**B-TO-Z DOUBLE BILLS**

Cinematek Brussel

Deze zomer staan de maandelijkse dubbelprogramma's van Offscreen in het teken van Star Wars-rip-offs (24/6), onderwaterhorror (29/7) en huiverstranden (26/8).

01
JUL**DRIVE-IN MOVIES**

Utopolis Mechelen & Bobbejaanland

Tot en met 21 augustus kun je cruisen richting De Nekker of de parking van het pretpark in Lichtaart voor filmplezier by the dashboard light.

09
JUL**ZOMERFILMS**

Leuven

Cinema ZED tovert het centrum van de universiteitsstad een ganse zomer lang om tot een openluchtcinema, met filmvertoningen op unieke locaties.

14
JUL**SUMMER ENCORES**

Kinopolis

Tijdens de zomermaanden worden de beste opera's van het afgelopen seizoen opnieuw vertoond. Onder meer Tosca en La bohème passeren de revue.

FILMFAN

Sean Dhondt

Sean Dhondt is naast muzikant, tv- en radiopresentator ook festivalreporter. Tijdens de zomermaanden schuimt hij in het 2BE-programma Festivalitis samen met Sam De Bruyn muziekfestivals groot en klein af. Toch had hij nog eventjes tijd om te praten over een andere passie, cinema. Een gesprek over de partituren van Alan Silvestri en de symmetrie van Wes Anderson.

tekst ANKE WAUTERS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Welke film heb je al het vaakst gezien?

SEAN DHONDT: "Forrest Gump. Daar zit echt alles in: spanning, drama, comedy, romantiek. Vooral de soundtrack, door Alan Silvestri, is heel belangrijk geweest in mijn leven. Als klein manneke in de muziekles zat ik niet te wachten op Bach of Chopin. Maar wat Silvestri deed, dat wou ik ook kunnen. Ik heb de partituren zelf opgezocht en ingestudeerd."

Als je vanaf nu nog maar naar de films van één regisseur zou mogen kijken, wie zou dat dan zijn?

"Wes Anderson! Die man maakt kunstwerken. Alleen al zijn beeldvoering is onovertroffen: de lange scènes waarin niet geknipt wordt, het kleurenpalet, de symmetrie. Daar kan ik gebio-logeerd naar zitten kijken. Zijn storytelling is ook heel gelaagd, terwijl hij het zo eenvoudig doet overkomen. Ik zou heel graag een videoclip opnemen met hem, maar zo'n lange arm heb ik niet. (lacht) De video voor 'Mad World', de eerste single van mijn band Manoeuvres, is geïnspireerd op het werk van Anderson."

Over muziek gesproken: jouw nummer 'My Love' zat in Black en je schreef een song voor Wat mannen willen. Heb je iets met soundtracks?

"Ik heb thuis eigenlijk maar één plaat met filmmuziek liggen en dat is de soundtrack van Chitty Chitty Bang Bang. (lacht) Ik was in een muziekwinkel aan het snuisteren en kwam hem tegen in een van de bakken. Ik vond het een beetje onnozel van mezelf, maar ik moest hem gewoon kopen. Ik heb die film als kind zo vaak gezien! Heerlijke plaat om te beluisteren trouwens, want je ziet meteen alle beelden opnieuw in je hoofd."

Kijk je als muzikant ook graag naar films over muzikanten?

"Ik verslind ze zelfs! Ik ben nogal een nachtraaf en in de late uurtjes bekijk ik geregeld documentaires over muzikanten die ik minder goed ken. Inspirerend om te zien, vind ik. Mijn vrouw denkt daar anders over: zij vindt het meestal een hoop collega's die elkaar voor de camera bestoefen. (lacht)"

Als er ooit een film over jouw leven gemaakt wordt, wie mag jou dan spelen?

"IK GA GRAAG
ONVOORBEREID NAAR
DE BIOSCOOP."

"Miljaar! Dat is een vraag die ik al aan veel muzikanten gesteld heb en nu sta ik zelf met de mond vol tanden. (denkt na) Misschien James Franco? Ik vind dat een heel veelzijdige acteur die een beetje rock-'n-roll uitstraalt."

Ga je in de cinema al eens naar een film waar je op voorhand niets over weet?

"Liefst eigenlijk. Ik ga graag onvoorbereid naar de bioscoop. Tegenwoordig geven trailers te veel van de plot prijs. Maar ik ga vooral naar de cinema voor de beleving: popcorn, een beker cola en even lekker achterover zitten."

Is er een acteur of actrice die je eerst niet zo goed vond, maar die je later kon overtuigen?

"Leonardo DiCaprio! Daar ben ik een echte fan van geworden. In de tijd van Titanic had hij een beetje een zeepsmoel, maar hij heeft mij de laatste jaren echt geraakt met Shutter Island, The Wolf of Wall Street en The Revenant. Dat hij nu een Oscar te pakken heeft, is echt verdiend. Zijn carrière zal niet vallen of staan met zo'n beeldje, maar het is belangrijk dat hij eindelijk wat erkenning krijgt. Ik bedoel: de man is in een kadaver gekropen. Je moet het maar doen." ▣

@ANK2D2

Festivalitis
2BE

DE PIJN VAN DE SCHIJN

Als *Drive-* en *Only God Forgives*-regisseur Nicolas Winding Refn aankondigt dat hij een horrorfilm over de holheid van de modewereld gaat draaien, begint menig filmfan spontaan te kwijlen. Toen *The Neon Demon* – met Elle Fanning als belaagde *it girl* – in Cannes in wereldpremière ging, waren de reacties echter verdeeld. “Gelukkig maak ik geen films voor de critici.”

tekst STEVEN TUFFIN

Nicolas Winding Refn heeft er duidelijk zin in. De Deense cineast schudt me op een privéterras van een exclusief hotel in Cannes vol zelfvertrouwen de hand, en dat terwijl hij door zijn rijzige gestalte en de combinatie van short en kostuumjasje een veeleer slungelige indruk maakt.

De dag ervoor was al duidelijk dat hij klaar was voor de strijd. Hoewel de reacties op zijn nieuwe film, *The Neon Demon*, enorm uiteenlopend waren, toonde hij zich opvallend goed-gehumeurd tijdens de persconferentie en amuseerde hij zich op de rode loper kostelijk met zijn hoofdactrice Elle Fanning (*Maleficent*) door stoer en pseudoperfect te poseren voor alle fotografen.

Dat laatste past bij de opvolger van *Drive* en *Only God Forgives*, waarin Fanning een nieuwkomer in Los Angeles speelt die het koste wat het kost wil maken in de modewereld.

Al snel blijkt dat ze 'het' heeft en dat anderen haar daarvoor haten. Wat er daarna allemaal gebeurt, kan nog het best omschreven worden als een Lynchiaanse nachtmerrie waarin de lelijkheid van de schoonheidsindustrie op de spits gedreven wordt.

Voor de camera wordt Fanning bijgestaan door *Mad Men*-stoot Christina Hendricks, *The Hunger Games*-rebel Jena Malone en een ongewoon gemene Keanu Reeves. Achter de camera krijgt Refn hulp van *The Rover*-cameravrouw Natasha Braier en huiscomponist Cliff Martinez, die de hypnotiserende beelden opnieuw met bedwelmende beats ondersteunt.

Refns eigen omschrijving van *The Neon Demon* – "Een horrorfilm maar dan met alle elementen op de verkeerde plaats" – is niet zo vergezocht en dat verklaart meteen de verdeelde reacties. Het lijkt wel alsof de filmmaker eindelijk zijn eigen *weirdness* volledig omarmd heeft: alle

narratieve beperkingen zijn overboord gegooid en hij levert tableaux af zoals je die enkel in je duisterste dromen tegenkomt.

"Gelukkig maak ik geen films voor de critici", glimlacht hij als ik peil naar zijn gevoelens over de eerste reacties. "Ik maak films voor mijn publiek. Door de jaren heen is gebleken dat dat er is, waardoor ik me steeds minder zorgen maak en me volledig wijd aan het soort cinema dat ik zelf graag zie: uitdagend en niet zomaar te reduceren tot 'goed' of 'slecht'."

Je films zijn in ieder geval uniek in het huidige filmklimaat.

NICOLAS WINDING REFN: "Geld regeert in de filmindustrie. Als superheldenfilms en andere blockbusters steevast miljarden opbrengen, worden zij de norm. Daar is niks tegen te beginnen. Gelukkig is het internet er nog. Niet alleen omdat je daar toegang hebt tot films waar je anders nooit over zou

hebben gehoord, maar ook omdat er allerlei informatie vergaard en gedeeld wordt. Zo is er een nieuwe markt ontstaan waar je het best zo opvallend mogelijk uit de hoek komt, want aan eenheidsworst is er absoluut geen gebrek."

Enkele jaren terug stond je nochtans zelf op het punt om een blockbuster te maken: de remake van sf-klassieker *Logan's Run*.

"Ik heb dan ook niks tegen blockbusters. Als er een nieuwe superheldenfilm uitkomt, sta ik als eerste in de rij. Maar ik ben niet de juiste persoon om zo iets te maken. *Logan's Run* is maar een van de vele big budproducties waarover ik in Hollywood gesprekken heb gevoerd, maar ik heb altijd beleefd bedankt. Diep vanbinnen weet ik dat ik me moet concentreren op persoonlijkere projecten, die ik heel goedkoop draai zodat ik alle creatieve controle kan behouden. Alleen op die manier kan ik mijn innerlijk beest koest houden. (lacht)"

Over naar *The Neon Demon*: waarom wou je een film over de modewereld maken?

"Als ik geen film aan het draaien ben, maak ik commercials. Ik heb al voor verschillende grote merken gewerkt en heb op die manier een wereld leren kennen die zo gefixeerd is op schoonheid dat het bijna waanzinnig is. Voor alle duidelijkheid: ik bedoel dat alles behalve negatief. Ijdelheid is van alle tijden. Het is ook niet meer dan normaal dat onze obsessie ermee groter is geworden.

De digitale revolutie heeft op dat vlak een gigantische impact gehad: wat volwassenen als wij *fake* of artificieel vinden, is voor jongeren zoals mijn dochters compleet normaal en aanvaardbaar. Bovendien wordt alles steeds vluchtiger, waardoor modellen tot eendagsvliegen gedegradeerd zijn. Zo'n evolutie vind ik interessant."

Waarom maak je die commercials?

"Ik hou net zoals iedereen van mooie

"SCHOONHEID IS EEN TAAL DIE IEDEREEN BEGRIJPT."

vrouwen en mannen. Schoonheid roept een hele hoop gemengde gevoelens op. Ze is tegelijk opwindend en angstaanjagend, oppervlakkig en filosofisch, vulgair en politiek. Bovendien is het een taal die iedereen begrijpt."

Vind je iets begrijpen dan zo belangrijk? Van narratieve coherentie is in *The Neon Demon* nog minder sprake dan in je vorige films.

"Als we willen dat cinema als kunstvorm evolueert, moeten we de vorm in vraag blijven stellen. De typische scenariostructuur – begin, midden, einde – werkt. Zoveel is duidelijk. Die wetenschap brengt echter een zekere voorspelbaarheid met zich mee. Wandel de gemiddelde bioscoopzaal binnen en je weet perfect wat je zult krijgen.

Dat spelletje wil ik niet meer meespelen. Ik wil de kijker uitdagen met een gemuteerde versie van de zogenaamde norm. Alleen zo kun je het verschil maken.

Trouwens: wat ik hier zeg en wat ik op het witte doek doe, is echt niet zo revolutionair. Kijk maar naar de Sex Pistols die de grenzen van de rock-'n-roll aftastten en met iets gloednieuws op de proppen kwamen. Elke rechtgeaarde artiest wil zijn canvas constant verbreden. Anders raakt hij uitgekeken op wat hij doet."

Hoe kwam je erbij om Disney-prinsesje Elle Fanning te casten in de hoofdrol?

"Ik was op zoek naar een 16-jarige actrice die kon dienen als gids voor mij en de kijker op deze toch wel heel tumultueuze tocht. Ze moest zowel kwetsbaar als bedreigend overkomen. En er fantastisch uitzien, natuurlijk.

Zo kwam ik bij Elle terecht. Je mag bovendien niet vergeten dat ze zowel in mainstreamfilms meespeelt, als in meer uitdagend werk zoals Francis Ford Coppola's *Twixt* en het transgenderdrama *About Ray*."

En hoe belandde je bij Keanu Reeves?

"We kennen elkaar al een tijdje en wilden heel graag samenwerken. Toen ik *The Neon Demon* aan het voorbereiden was, vroeg ik hem of hij wou meespelen en hij zei meteen ja. Keanu heeft een donkerte in zich die hij pas de laatste jaren durft te tonen op het grote scherm. Daar heb ik natuurlijk gretig op ingespeeld. (lacht)"

Nog een laatste vraag: wat heb je toch met neon? Je lijkt er al jaren door gefascineerd en nu verwijst je er zelfs naar in de titel.

"Neon heeft me altijd al aangetrokken. Het heeft iets ordinairs, maar ook iets betoverends. De gloed heeft een heel specifieke positie in de popcultuur ingenomen. Achter de titel hoeft je niet te veel te zoeken. Die kwam er door een woordspelletje. Ik vond dat de titel even instinctief tot stand moest komen als de film." ▣

VANAF 15 JUNI IN DE BIOSCOOP

@Waaanzinema

>>MAD REFN

Benieuwd naar die commercials waar Nicolas Winding Refn het over heeft? Op Vertigoweb.be verzamelden we een selectie. En ze zijn bijna even van de pot gerukt als zijn films.

VISSEN-STREKEN

Dertien jaar nadat ze de stem van Dory insprak voor de Vlaamse versie van *Finding Nemo*, is Sien Eggers opnieuw van dienst voor *Finding Dory*. In de sequel ziet de actrice haar vergeetachtig visje opklimmen tot hoofdpersonage. “Dat beest tettert wat bijeen!”

tekst RUBEN NOLLET

Iedereen heeft wel een professioneel moment waarop hij of zij extra trots is. Bij mij heeft dat vreemd genoeg niks met schrijven te maken. In 2003 had ik de eer om mee te werken aan de Vlaamse versie van *Finding Nemo*. Het was niet de eerste keer dat ik een stem insprak: eerder had ik ook al een zinnetje geleverd aan *Ice Age* – “Daar gaat ons laatste vrouwtje!” – en *Tijl Uilenspiegel*. Bij *Finding Nemo* had ik echter voor het eerst het gevoel dat het klikte.

Oorspronkelijk was het de bedoeling dat ik enkel de stem van een springende dolfijn zou inspreken, maar het ging zo vlot dat regisseur van dienst Hans Herbots vroeg of ik ook een ander

personage wou proberen. Of liever: een hele groep personages, want het ging om de vraatzuchtige meeuwen die Nemo’s speurende papa Marlin het leven zuur maken. Dat ik sindsdien op elk familiefeest “Van mij!” mag schreeuwen, neem ik er graag bij.

Over de berg

Ik heb voor *Finding Dory*, het langverwachte vervolg op *Finding Nemo*, niks van Disney gehoord, maar Sien Eggers is wel weer van de partij. Ze verzorgt net zoals dertien jaar geleden de stem van de vergeetachtige Dory, die wordt gepromoveerd van sidekick tot hoofdpersonage. Ze herinnert zich iets over haar familie

en besluit samen met haar vriendjes op zoek te gaan.

Hoewel Eggers al meer dan 25 jaar in het vak zat, was ze bloednerveus toen ze Dory destijds voor het eerst moest spelen: “Het was mijn eerste grote animatierol. Ik was in *Chicken Run* wel al de boosaardige boerin geweest, maar dat ging maar om een paar zinnen. *Finding Nemo* was een ander paar mouwen en ik vond dat ik het niet goed deed. Ik sprak te snel of te traag of te hoog. En die Dory tettert wat bijeen! Ik dacht dat het nooit ging lukken. De mensen van de dubbing lieten me niet te veel tekst in één keer horen, anders sloeg ik in paniek. Het was een enorme berg waar ik over moest.”

De paranoia van Disney

Met de ervaring van de vorige keer op zak ging het dubbingwerk van *Finding Dory* veel vlotter, maar toch liep het nog altijd niet van een leien dakje. “Ik kan het geen vier uur na elkaar”, zucht Eggers. “Er waren dagen dat men na drie uur zei: ‘Ha, je begint erin te komen!’ Terwijl ik dacht: ‘Mijn pijp is bijna uit.’ Dan gaat het niet meer. Je concentratie is weg. Er komt sleet op je stem en dat hoor je. Je klinkt niet meer enthousiast genoeg.”

Een ander groot verschil met *Finding Nemo* had te maken met de verhoogde paranoia van Disney. “Ze beschermen tegenwoordig alles zo sterk dat je

bijna niet meer kan werken”, zegt Eggers. “Bij *Finding Nemo* kon ik de film volgen op een klein bioscoopscherm. Nu stond ik in een kotteke te kijken naar een televisie zoals ik er thuis een heb, met de helft van het scherm dan ook nog eens bedolven onder tekst. Er zat weinig kleur in het beeld en soms moesten ze de tijdscode op een andere plaats zetten omdat ik Dory niet eens meer zag zwemmen.”

Toch mag Het Huis van de Muis haar meteen opnieuw vragen, mocht het ooit tot een derde film komen. Volgens Stany Crets, die de stem van Marlin verzorgt, kan ze het perfect aan. “Hij zei dat mijn stem nog heel jong klonk”, meldt ze

trots. “Alleen het heel hoge gegil moest ik aan iemand anders overlaten. Maar dat hoor je toch niet.”

VANAF 22 JUNI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

>>DOE DE DUB

Als Sien Eggers de hoofdrol in *Finding Dory* inspreekt, wie deed dat dan in de Vlaamse versies van andere Pixar-films? Op Vertigoweb.be lijsten we de stemacteurs en hun personages op.

OP EEN ONGEWOON EILAND

Of hij met het Japanse animatie-instituut Studio Ghibli wilde samenwerken? Over die vraag moest de Nederlandse Oscarwinnaar **Michael Dudok de Wit** geen twee keer nadenken. Met als resultaat het *Robinson Crusoe*-achtige *The Red Turtle*.
“Studio Ghibli is als een godfather die over je waakt.”

tekst **CHRIS CRAPS**

Tussen 1996 en 2006 maakte de Utrechenaar Michael Dudok de Wit (62) vier animatiekortfilms. Voor eentje daarvan, *Vader en Dochter*, kreeg hij in 2001 een Oscar. Plannen voor een langspeelfilm had hij niet. Tot hij in 2006 uitgenodigd werd door het wereldberoemde Studio Ghibli, de thuishaven van de Japanse animatiemaestro Hayao ‘*Spirited Away*’ Miyazaki.

Tien jaar later is er *The Red Turtle*, een tekenfilm over een man die aanspoelt op een onbewoond eiland. Hij probeert weg te raken, maar telkens als hij een vlot bouwt, wordt dat op mysterieuze wijze vernietigd. Daardoor begint de man te vermoeden dat een of ander dier hem wil beletten het eiland te verlaten.

The Red Turtle heeft iets van een moderne stille film. Er wordt werkelijk geen woord gesproken. Met de producerende studio in het achterhoofd zou

je dat ‘typisch Japans’ kunnen noemen. Het resultaat staat echter ver af van de typische Ghibli-producties. Maar laten we beginnen bij het begin.

Had je ooit verwacht dat je met Studio Ghibli zou samenwerken?

MICHAEL DUDOK DE WIT: “Nee, de brief die ik in 2006 van de studio kreeg, kwam totaal onverwacht. ‘We hebben twee vragen’, schreven ze. ‘Eén: we willen graag uw kortfilm *Vader en Dochter* verdelen in Japan. Ben u geïnteresseerd? Twee: wilt u een film met ons maken?’ Het eerste was geen probleem, maar het tweede vond ik zo absurd dat ik meer uitleg vroeg. Ze hebben dan geantwoord dat ze zo van *Vader en Dochter* hadden genoten dat ze een langspeelfilm van mij wilden produceren. Daarna is het snel gegaan.”

Hoe verliep de samenwerking?

“Ze waren heel nauw betrokken bij de

productie, ze wilden alles van bij het begin opvolgen. Mijn eerste scenario vonden ze niet perfect, maar gelukkig wel goed genoeg om verder te mogen doen. Daarna moest ik aan de animatie beginnen. In dat stadium heb ik heel veel met hen gepraat. Ze zeiden meteen dat ze geen Japanse film wilden maken, maar een Europese met uitsluitend Europese artiesten. Dat vond ik vreemd. Ik wou graag met al die geweldige Japanse tekenaars werken. ‘Kan niet’, zeiden ze. ‘Die hebben we nodig voor onze eigen langspeelfilms.’ Spijtig.”

Welk animatieproces heb je gehanteerd?

“Oorspronkelijk wou ik heel traditioneel op papier tekenen, maar we hebben uiteindelijk gekozen voor een pen die je werk op een computerscherm toont. Omdat je geen weerstand meer krijgt van het potlood, voelt die techniek artificiëler aan, maar je hebt wel meer

artistieke controle. We hebben de test gedaan: eerst tekenden we een scène op papier, daarna op de computer. Het resultaat was overduidelijk: de tweede werkwijze was niet alleen makkelijker, maar leverde ook een mooier resultaat op.”

Een kortfilm schrijven is anders dan een langspeelfilm. Hoe verliep die overgang?

“Heel moeizaam. (lacht) Bij een kortfilm kun je één gag tien minuten uitrekken, bij een langspeelfilm moet je anderhalf uur lang de aandacht van de toeschouwer vasthouden. En dat lukt niet met één enkel idee. Je moet veel breder gaan en dat was nieuw voor mij. Er moest suspense in het verhaal zitten en dat vond ik moeilijk.”

Het is een vrij ernstige film. Heel veel grappen zitten er niet in.

“Dat was ook de bedoeling, al duiken er hier en daar toch wat humoristische momenten op – met de krabben bijvoorbeeld. Misschien had ik meer scènes met die beesten moeten toevoegen. Zij zijn de *comic relief* van de film. Het leuke is dat ze geen karikaturen zijn. In de vrije natuur reageren krabben net hetzelfde. Ik ben naar het strand geweest en heb met enkele exemplaren

gespeeld. Ze zijn ontzettend geestig. Ze bewegen heel gek en hebben twee obsessies: veiligheid en eten.”

Waarom wou u een langspeelfilm maken, terwijl u daar niet meteen plannen voor had?

“Als Studio Ghibli vraagt om samen te werken, dan ga je daarop in. Want je weet dat ze je zullen steunen. Europeanen en Japanners zijn heel verschillend, maar wij zaten op dezelfde golflengte. Ze hebben me altijd geholpen als ik problemen had. Studio Ghibli is als een godfather die over je waakt.

Bovendien was het makkelijk om via hen een Franse coproducent te vinden. De Fransen moeten al heel veel vertrouwen hebben voordat ze met jou alleen in zee gaan, maar met Ghibli erbij is het geen probleem. Het was ook geweldig om naar Japan te reizen en met hen te praten. Zelfs al moesten we vaak lang praten om alle culturele verschillen uit te klaren.”

Heb je de langspeelfilmsmaak nu te pakken?

“Ik heb met Studio Ghibli enkel over dit project gesproken. Dus ik weet niet of en wanneer ik een opvolger maak. Eerlijk gezegd snak ik nu weer naar

een kortfilm omdat ik in geen jaren meer geanimeerd heb. Bij een kortfilm animeer je alles zelf, terwijl ik bij *The Red Turtle* niets heb getekend. Zelfs de decors, moest ik doorgeven. Ik was de gids van het team. Hier en daar bracht ik kleine correcties aan, maar voor de rest moest ik het project superviseren.

Voor iemand die zijn ganse leven geanimeerd heeft, was dat een flinke uitdaging. In het begin voelde ik me heel onzeker. Gelukkig waren de animatoren van een erg hoog niveau en had ik niet het gevoel dat ik enkel hun manager was. Ik praatte honderduit met hen over de emoties van de personages. Op die manier kon ik achterhalen wie het geschikt was om een bepaalde figuur te animeren. Dat gaf me veel artistiek plezier.”

Tot slot: heeft de Oscar voor Vader en Dochter uw leven veranderd?

“Toen ik de award kreeg, dacht ik: ‘Mooi, maar het leven gaat verder.’ Dat klopte ook. Mensen kwamen niet meteen op me af om mij in te huren voor een project. Toch merkte ik subtiel dat ik in aanzien gestegen was. Ik kreeg het respect dat je normaal pas krijgt na je eerste langspeelfilm. Je zou misschien kunnen denken dat Studio Ghibli me vanwege mijn Oscar gevraagd heeft. Maar ze hebben me pas jaren na de uitreiking gecontacteerd, en we hebben amper over de prijs gepraat.”

VANAF 29 JUNI IN DE BIOSCOOP

@ChrisCraps

>>GHIBLI BOVEN

Studio Ghibli heeft flink wat animatiepareltjes op zijn naam staan – van *Castle in the Sky* over *Princess Mononoke* tot *The Wind Rises*. Online schrijven onze redactieleden honderduit over hun favoriete titels.

ANE BRUN
1 SEP

8 SEP
AN PIERLÉ
ARCHES

THE JAYHAWKS
20 SEP

14 OKT
An Evening with GRANT-LEE PHILLIPS

JAZZ
26 OKTOBER JOHN SCOFIELD
17 NOVEMBER GOGO PENGUIN
22 NOVEMBER FRANK WOESTE QUARTE feat. DAVE DOUGLAS
11 DECEMBER FRED HERSCH SOLO
28 DECEMBER Belpop Bonanza presenteert: ANDRÉ BRASSEUR & BAND
29 JANUARI Djangofollies presenteert: FLORIN NICULESCU TRIO
17 FEBRUARI BRAD MEHLDAU TRIO
22 FEBRUARI LIZZ WRIGHT

ROMA

NEDERLANDS TALIG
9 SEPTEMBER WILLEM VERMADERE

4 NOV + 5 NOV + 6 NOV
BERT & FRED, LAIKA EN DE ROMA PRESENTEREN:
CIRQ AROMA
Een smakelijk Circusspektakel!

9 DEC
ANA MOURA

14 NOV
TONY JOE WHITE

16 SEPTEMBER GUIDO BELCANTO, BARBARA DEX & JAN DE SMET: ODE AAN BOBBE JAAN
15 OKTOBER WILL TURA
16 OKTOBER JOHAN VERMINNEN

LUKA BLOOM
3 DEC

DE ROMA TURNHOUTSEBAAN 286
2140 BORGERHOUT
HET VOLLEDIG PROGRAMMA & TICKETS:
WWW.DEROMA.BE + 03 600 16 60

KING OF THE SCREEN

Met *The Legend of Tarzan* is het populaire personage van pulpauteur Edgar Rice Burroughs niet bepaald aan zijn bioscoopproefstuk toe. De door apen opgevoede zoon van een Britse lord en lady slingerde ondertussen in meer dan tweehonderd films van liaan naar liaan. Een overzicht van zijn bekendste cinemagezichten.

tekst STEVEN TUFFIN

ELMO LINCOLN

De voormalige *peace officer* werd halsoverkop gecast als de eerste bioscoopversie van de nobele wilde, nadat de oorspronkelijke hoofdacteur van *Tarzan of the Apes* (1918) werd opgeroepen door het Amerikaanse leger na het uitbreken van WOI. De film werd met een opbrengst van meer dan een miljoen dollar een megahit, de drie sequels deden het beduidend minder goed.

CHRISTOPHER LAMBERT

Enkele jaren voordat de Franse acteur een cultstatus bereikte dankzij *Highlander*, kroop hij in de huid van de stoere junglekoning in *Greystoke: The Legend of Tarzan, Lord of the Apes* (1984). Deze peperdure prestigeproductie van *Chariots of Fire*-regisseur Hugh Hudson bevatte zinnestrelende decors en state-of-the-art apeneffecten, maar flopte pijnlijk.

TONY GOLDWYN

De minst herkenbare van het vijftal omdat het Hollywood-manusje-van-alles alleen zijn stem verleende aan de heldhaftige wildeman. De animatiegoden van Disney verzorgden het visuele aspect van *Tarzan* (1999), terwijl Phil Collins vijf songs voor zijn rekening nam. Opmerkelijk: in tegenstelling tot de meeste Disney-personages begint Tarzan nooit te zingen.

ALEXANDER SKARSGÅRD

De *True Blood*-bloedzuiger trainde vier maanden non-stop om zich voor te bereiden op de hoofdrol in *The Legend of Tarzan* (2016). Deze moderne blockbusterbewerking werd geregisseerd door vaste *Harry Potter*-waarde David Yates en Skarsgård wordt bijgestaan door Margot Robbie, Samuel L. Jackson, Christoph Waltz en een legertje digitale apen.

VANAF 6 JULI IN DE BIOSCOOP

@Waanzinema

MONUMENTENZORG

Dat blockbuster-pro Roland Emmerich graag historische gebouwen en landmarks met de grond gelijkmaakt, wordt in zijn sciencefictionsequel *Independence Day: Resurgence* andermaal bevestigd. Een greep uit de schade die de man al berokkend heeft.

tekst STEVEN TUFFIN

Witte Huis

De ambtswoning van de Amerikaanse president krijgt in *Independence Day* (1996) de volle lading van het laserkanon van een van de buitenaardse ruimteschepen die de aarde bedreigen.

Hollywood Sign

In *The Day after Tomorrow* (2004) worden de grote witte letters op de heuvels boven Tinseltown platgelegd door een tornado, die de voorbode is van een superstorm.

Sint-Pietersbasiliek

Als in 2012 (2009) een monsterachtige vloedgolf korte metten maakt met bijna alle leven op aarde, moet ook de monumentale kerk in Vaticaanstad eraan geloven.

Holebirechten

De historische confrontatie tussen de New Yorkse holebigemeenschap en de politie wordt in *Stonewall* (2015) zo tactloos voorgesteld dat deze cruciale gelijke rechten-gebeurtenis de allure krijgt van de driftbui van een peuter.

Londen

In *Independence Day: Resurgence* (2016) keren de buitenaardse wezens twintig jaar na hun eerste aanval terug naar de aarde. Ditmaal is – onder meer – de Britse hoofdstad de pineut.

VANAF 20 JULI IN DE BIOSCOOP

@Waazinema

HET GROTE VRIENDELIJKE JONGETJE

Steven Spielberg viert eind dit jaar zijn 70^e verjaardag, maar zijn Roald Dahl-verfilming *The BFG* bewijst dat zijn innerlijke kind nog steeds springlevend is. Niet dat we daaraan twijfelden, want in zowat heel zijn oeuvre vormen kinderen en hun verwondering basisingrediënten.

tekst DENNIS VAN DESSEL

Geloof ons, het aantal shots in *The BFG* waarin de kleine Sophie (Ruby Barnhill) met wijde ogen naar iets ongelooflijks kijkt, is werkelijk niet bij te houden. Het mag duidelijk zijn: de *old school* Spielberg – die de wereld nog het liefst van al bekijkt door de ogen van een kind – is terug van nooit-echt-weg geweest.

De gevierde filmmaker heeft altijd al iets gehad met de leefwereld van kinderen, in die mate zelfs dat hij lange tijd bekend stond als ‘the director who wouldn’t grow up’. Wat wil je ook als je in je eerste persoonlijkere film, *Close Encounters of the Third Kind* (1977), Richard Dreyfuss opvoert als een *man-child* dat makt omdat zijn

kinderen niet met hem naar *Pinocchio* willen gaan kijken, en uiteindelijk zijn verantwoordelijkheden als volwassene ontvlucht door op een ruimteschip te stappen?

De eeuwige jeugd

Door de jaren heen werd Spielbergs fascinatie voor het kinderspectief alleen maar explicieter. Zijn filmografie barst bijvoorbeeld van de koters die een of beide ouders moeten missen – iets wat Spielberg zelf overkwam tijdens zijn jeugd. Bekendste geval: Elliot, die in *E.T. the Extra-Terrestrial* (1982) wordt opgevoerd door zijn recentelijk in de steek gelaten moeder. Niet moeilijk dus dat het kereltje de volwassen wereld als

angstaanjagend ervaart en troost zoekt bij het buitenaardse wezen dat hij in zijn tuin aantreft.

Toch worden de protagonisten van Spielbergs films – hoe hard ze zich ook verzetten – steevast ingehaald door de volwassenheid. Vroeg of laat bereiken ze een breekpunt waarbij het onmogelijk is om kind(s) te blijven. Neem nu *Hook* (1990), waarin Peter Pan en zijn kroost na hun belevenissen in Neverland finaal toch terug naar huis moeten keren om aan het grootste avontuur van allemaal, het echte leven, te beginnen. Uiteindelijk is de ultieme uitdaging om ook als volwassene de kinderlijke verwondering te bewaren – iets waar Spielberg zelf als geen ander in uitblinkt.

Met jongensogen

Het label ‘kind’ is trouwens best relatief in de ogen van de cineast: ze zijn werkelijk van alle leeftijden. *Empire of the Sun* (1987) gaat over een jong kereltje dat moederziel alleen moet overleven in een Japans gevangenenkamp tijdens WOII. Maar ook Indiana Jones wordt opgevoerd als een kregelige puber wanneer in *The Last Crusade* (1989) blijkt dat hij een moeizame relatie heeft met zijn vader (“Don’t call me Junior!”). Soms is het kind zelfs niet echt menselijk: denk maar aan David, de kleine androïde uit *A.I. Artificial Intelligence* (2001).

Ondanks al dat jonge grut valt het op dat Spielbergs arsenaal aan personages amper memorabele meisjes

bevat. Drew Barrymores superschattige Gertie uit *E.T.*, de snuggere kleindochter van Richard Attenboroughs personage in *Jurassic Park* (1993) en ‘het meisje in de rode jas’ uit *Schindler’s List* (1993) zijn de enige waaraan je spontaan denkt. Straffer nog nog: het is van *The Color Purple* (1985) geleden dat de cineast een vrouwelijk hoofdpersonage heeft opgevoerd.

En dat maakt *The BFG* – met die straffe Sophie – des te uitzonderlijker. ▣

VANAF 20 JULI IN DE BIOSCOOP

@DennisVanDessel

»BESTE BAARD

Uit een filmografie als die van Steven Spielberg is het moeilijk om een favoriet te kiezen. Toch lichten onze redactieleden op *Vertigoweb.be* hun lievelingsfilm van De Baard toe.

WIST JE DAT...

... JE VOOR AMPER 25 EURO

Een bronzen Vertigo-abonnee kunt worden en je favoriete filmmagazine een jaar lang thuisbezorgd krijgt?

EN ER IS MEER

Voor 100 of 200 euro kan je een zilveren of gouden Vertigo-abonnee worden. Dan heb je naast het thuisbezorgde magazine ook nog de keuze uit T-shirts en illustraties. En je krijgt voorrang op al onze avant-premières. En dat zijn er heel wat!

ALLE INFO: VERTIGOWEB.BE

THE SKY IS THE LIMIT

Brits regisseur Ben Wheatley volgt zijn cultsuccessen *Kill List* en *Sightseers* op met *High-Rise*, een bezwerende literatuurbewerking over het wel en wee in een hemelhoog flatgebouw, met Tom Hiddleston in de hoofdrol. “Er zijn al genoeg films met happy ends. Sta mij toe iets uitdagenders te maken.”

tekst STEVEN TUFFIN

Wie *Crash* van David Cronenberg ooit gezien heeft – een duistere satire over een groep mensen die geilen op auto-ongelukken – kan al raden dat *High-Rise* allesbehalve hapklare cinema is. Beide films zijn namelijk geïnspireerd op boeken van J.G. Ballard, een Brits auteur die uitblonk in het vermengen van sciencefiction met de horror van het alledaagse.

Ben Wheatley ontdekte Ballards oeuvre op jonge leeftijd, “omdat hij het soort literatuur schreef dat in je handen wordt gestopt als je je eerste joint rookt.” *High-Rise* was Wheatleys favoriete boek van de schrijver en toen hij na een audiëntie met Jeremy Thomas – de legendarische producent van onder meer *The Last Emperor* – de kans kreeg om het te verfilmen, greep hij die met beide handen.

Met Tom Hiddleston, Sienna Miller en *Mad Men*-ster Elisabeth Moss castte Wheatley een paar grote namen, maar de film is even weerbarstig als het bronmateriaal. Wat wil je ook als je trouw blijft aan het verhaal van een dokter die zijn intrek

neemt in een fonkelnieuwe veertig verdiepingen tellende wolkenkrabber en de vreedzame minimaatschappij binnenin langzaam maar zeker ziet ontaarden?

Wheatley toont zich andermaal een unieke cineast met een geheel eigen stijl: deels klassiek, deels modern, hyperbewust van de mogelijkheden van het medium en er altijd op uit om het witte doek ten volle te vullen met uitgekende shots. “Wie zijn jouw grote voorbeelden?” is dan zo’n vraag die zich opdringt als je de kans krijgt om met zo’n talent te praten.

BEN WHEATLEY: “Te veel om op te noemen. (lacht) In de eerste plaats Britse filmmakers zoals Ken Russell, Nicolas Roeg en John Boorman. Daarnaast Amerikaanse inwijkelingen zoals Terry Gilliam en Stanley Kubrick. En dan vergeet ik bijna *Jf...*-regisseur Lindsay Anderson en Alan Clarke, een regisseur die heel veel sociaal-realistische dingen draaide voor televisie.

Je merkt het: een heel uiteenlopende groep. En toch ben ik ervan overtuigd dat ze me allemaal beïnvloed hebben. Vandaar dat ik zonder verpinken

durf te switchen van een gecontroleerd *tracking shot* met een camera op wieltjes naar vrijere, uit de losse pols geschoten beelden. Aan één ding heb ik echter een rothekel: expliciet knipogen naar andere films. Daar zal je me nooit op betrappen.”

Geen Tarantino-momenten voor jou dus?

“Nee, daarvoor ben je aan het verkeerde adres. Ik ga nooit iets bewust kopiëren. Het is pas nadat ik een film afgewerkt heb dat ik bepaalde invloeden zie. Zo merkte ik ditmaal overeenkomsten met *Britannia Hospital*, een latere film van Anderson over een knettergek hospitaal. Daarin duiken ook tal van personages op en verspringt de toon eveneens aan de lopende band. En nu we erover bezig zijn: er zijn ook gelijkenissen met *Dr. Strangelove* van Kubrick. Alleen ging hij veel strakker te werk dan ik. Ik ben absoluut geen fan van alles op voorhand tot in de puntjes regelen. Op die manier verstik je alle creativiteit.

Ik zou net denken dat aan een film als *High-Rise* veel voorbereidingen te pas komen.

“Ik had inderdaad een heleboel ontwerpen en storyboards gemaakt voordat we begonnen te filmen, maar om echt goede resultaten te bereiken moet je die dingen kunnen loslaten. Als je een film draait, wordt veel bepaald door de energie van het moment. Acteurs zijn tot veel meer in staat als je hen de ruimte geeft om bij te dragen aan het creatieve proces. Hetzelfde geldt voor

de crew: Laurie Rose, de cameraman met wie ik altijd samenwerk, komt vaak last minute met briljante ideeën op de proppen. Wie ben ik dan om hem tegen te spreken?”

Je bent enorm trouw gebleven aan het niet bepaald toegankelijke bronmateriaal. Had je nooit zin om het jezelf - en de kijker - iets makkelijker te maken?

“Dat was nooit aan de orde. Dan krijg je zo’n typische boekbewerking waarbij de titel wordt overgenomen, maar de inhoud in de prullenmand belandt. Ik zie het gesprek al zo voor me. ‘Waarover gaat die film?’ ‘Oh, iets met een kerel die in een groot flatgebouw gaat wonen en daarna loopt het mis. Een beetje zoals *Lord of the Flies*, maar dan op de veertigste verdieping.’ Dat is dus niet wat ik in gedachten had. Daarvoor verwijs ik mensen graag naar dingen als *Die Hard*, *The Towering Inferno*, *The Raid* en *Dredd*. Op zich is er niks mis met die films, maar het gaat er allemaal wel heel rechtlijnig aan toe.

Als ik een boek bewerk, wil ik het tot in het diepste van zijn DNA respecteren. Vandaar dat ik de ambiguïteit van het verhaal niet uit de weg ben gegaan. De personages gedragen zich stuk voor stuk als beesten en de plot is weerbarstiger dan de gemiddelde steenezel. Maar net die elementen maken het boek zo speciaal. Iemand mailde me onlangs: ‘Waarom heb je zo’n nare film gemaakt? Waar zijn de toffe personages? En moet het er echt zo somber aan toe gaan?’ Daar word ik echt kwaad van. Er zijn al

genoeg films met happy ends. Sta mij toe iets uitdagenders te maken.”

Dus je hebt nooit overwogen om te knippen in die opeenstapeling van seks- en gewelduitbarstingen naar het einde toe?

“Geloof me, het is daar tijdens de montage heel vaak over gegaan. Maar we kwamen er steevast bij uit dat die herhaling deel uitmaakt van de kijkervaring. Ook in het boek lijkt het alsof Ballard beseft dat hij de zaken aan het rekken is. Waarschijnlijk is dat net het punt. We hadden inderdaad scènes kunnen knippen om de film gestroomlijnder en sexyer – en dus commerciëler – te maken, maar dat interesseerde me niet. Ik vond dat we op die manier de essentie van het verhaal met de voeten zouden treden, en dat wou ik koste wat het kost vermijden.”

Eén ding is duidelijk: *High-Rise* is een echte *love it or hate it*-film.

“Dat was bij mijn vorige films niet anders. Toch blijft het me verbazen. Ik ga niks op de wereld loslaten dat ik zelf niet geweldig vind. Het is dan ook vreemd om keer op keer te merken dat sommige mensen het resultaat verschrikkelijk vinden. Wat het allemaal nog vreemder maakt, is dat er in de reacties geen lijn te trekken valt. Er zijn mensen die een van mijn films fantastisch vinden, maar de volgende haten. En andersom.

Tegelijk bevalt me dat wel, want ik probeer bewust niet in herhaling te vallen. En die uiteenlopende reacties doen geloven dat dat op zijn minst aan het lukken is. *(lacht)*”

VANAF 6 JULI IN DE BIOSCOOP

@Waaazinema

>>BEN KIJKEN

Tijdens het Brusselse Offscreen Film Festival kregen we de kans om een uitgebreid video-interview met Ben Wheatley te doen. Dat gesprek kan je bekijken op Vertigoweb.be.

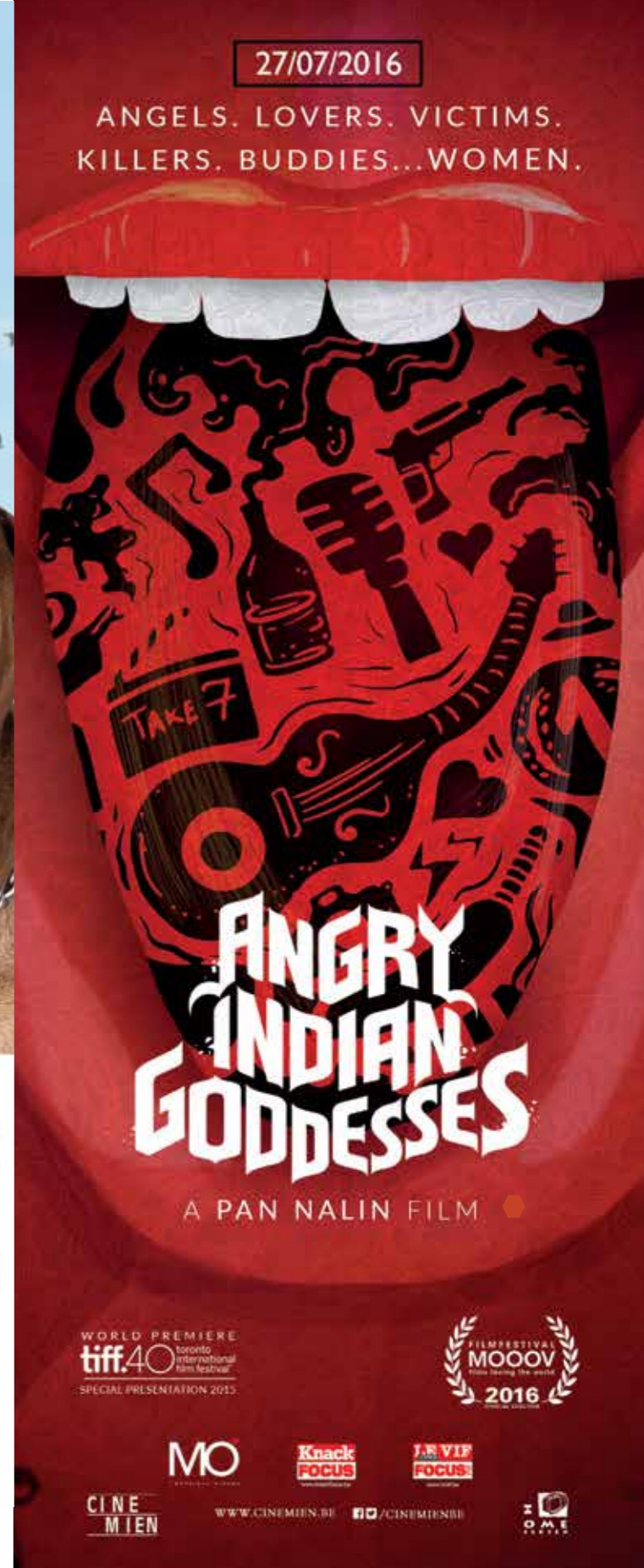
DE SPAANSE FEELGOODFILM VAN DIT JAAR
TRUMAN
EEN FILM VAN CESC GAY

06/07/2016

CINE MIEN

WWW.CINEMIEN.BE

OPEN

27/07/2016

ANGELS. LOVERS. VICTIMS.
KILLERS. BUDDIES...WOMEN.

ANGRY INDIAN GODDESSES

A PAN NALIN FILM

WORLD PREMIERE
tiff.40
toronto international film festival
SPECIAL PRESENTATION 2015

FILMFESTIVAL MOOOV
this is the world
2016

MO

Knack FOCUS

J&V FOCUS

CINE MIEN

WWW.CINEMIEN.BE

/CINEMIENBE

OPEN

SUPER-SCHORRIEMORRIE

Na al die superheldenonderonsjes kon een film over een stelletje superslechteriken onmogelijk uitblijven. In *Suicide Squad* verzamelt *End of Watch*- en *Fury*-regisseur David Ayer het beste van het slechtste. Wij stellen hen kort voor.

tekst STEVEN TUFFIN

BOOMERANG

Jack Reacher-slechterik Jai Courtenay vertolkt een compleet gestoorde huurmoordenaar die zijn doelwitten een kopje kleiner maakt met het tuig dat hem zijn bijnaam gaf.

EL DIABLO

Hostel-slachtoffer Jay Hernandez speelt een licht ontvlambaar ex-bendelid dat zijn tegenstanders het vuur letterlijk en figuurlijk aan de schenen legt.

KILLER CROC

Oz-gezicht Adewale Akinnuoye-Agbaje geeft gestalte aan een krokodilachtige creep die er niet voor terugdeinst om zijn slachtoffers met huid en haar op te eten.

HARLEY QUINN

The Wolf of Wall Street-revelatie Margot Robbie steelt de show als een voormalige psychiater die door toedoen van The Joker zelf knettergek is geworden.

DEADSHOT

Hollywoodhoogheid Will Smith kruipt in de huid van een schietgrage huurmoordenaar die zijn doel nooit ofte nimmer mist dankzij zijn verstrekkende verzameling vuurwapens.

KATANA

Debutante Karen Fukuhara incarneert een gevechtsexperte die met haar magische zwaard de zielen van haar slachtoffers vangt. Kan van pas komen als bodyguard van Rick Flag.

RICK FLAG

Snabba cash-ster Joel Kinnaman speelt een militair die de opdracht krijgt om de missie van het zootje ongeregeld in goede banen te leiden.

VANAF 3 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

@Waaaninema

“DE ECHTE STRIJD WORDT THUIS GELEVERD”

In *Krigen* moet een Deense beroepsmilitair de gevolgen van zijn daden in Afghanistan dragen. Volgens hoofdacteur **Pilou Asbæk**, bekend van de tv-reeks *Borgen*, is de film echter meer dan een simplistisch oorlogsdrama. “Ik heb me zelden zo emotioneel betrokken gevoeld bij een project.”

tekst RUBEN NOLLET

Pilou Asbæk is op het oorlogspad, althans wat zijn carrière betreft. Sinds zijn vertolking van Kasper Juul, de getroebleerde rechterhand van *Borgen*-premier Birgitte Nyborg, zoekt de 34-jarige Deen zijn heil voornamelijk in verhalen over politiek geïnspireerd bloedvergieten.

Dat begon begon met *1864*, de peperdure Deense tv-serie over de desastreuze oorlog die de arrogante Deense regering begon tegen het oppermachtige Pruisen. Daarna volgde *9. April*, een langspeler over een compagnie van de Deense fietsinfanterie – ja, dat lees je goed – die in 1940 niet vernam dat Duitsland het land overrompeld had en nog twee uur heldhaftig bleef doorvechten. En sinds kort versterkt Asbæk het legertje Europese acteurs dat deel uitmaakt van de gewelddadige HBO-hit *Game of Thrones*.

Nu is het de beurt aan *Krigen*, na het gevangenisdrama *R* en de

kapingsthriller *Kapringen* de derde samenwerking van Asbæk met regisseur-scenarist Tobias Lindholm. In dit drama over de oorlog in Afghanistan trekt de acteur de plunje aan van een commandant wiens bataljon tijdens een missie onder vuur wordt genomen door de Taliban, waarop hij een beslissing met verstrekkende gevolgen neemt.

PILOU ASBÆK: “*Krigen* tekent een realistisch portret van het leven van een Deense soldaat in Afghanistan. De film gaat niet over de vraag of oorlog goed of slecht is, maar over de vraag of je soldaten naar het slagveld kan sturen zonder dat ze de oorlog mee naar huis brengen. In mijn ogen wordt de echte strijd geleverd door de echtgenote van mijn personage. Zij probeert hun drie kinderen een normaal leven te bezorgen. Ik heb één kind en ik vind dat al een hele klus. Ik mag er niet aan denken dat ik op mijn eentje voor een aantal kinderen zou moeten zorgen.”

1864 werd door verschillende Deense politici op de korrel genomen omdat de serie een parallel trok tussen de oorlog tegen Pruisen en de Deense aanwezigheid in Afghanistan. Werd *Krigen* beter ontvangen?

“Door pers en publiek wel, en dat is wat telt. (*haalt de schouders op*) Deense politici hebben altijd commentaar. Toen *Borgen* pas werd uitgezonden, verklaarde onze minister van cultuur dat hij geen fan was. Maar toen de reeks aan de BBC en tachtig andere internationale zenders verkocht werd, deden alle Deense politici plots alsof ze altijd al gezegd hadden dat *Borgen* fantastisch was. Ik kan je één ding zeggen over politici: vertrouw ze voor geen haar.”

Dit is de derde keer dat je de hoofdrol speelt in een film van Lindholm. Heb je een blind vertrouwen in hem?

“Als Tobias met een idee komt aandraven, hap ik meteen toe. Op dat vlak lijken we wel een oud echtpaar. Tijdens de opnames van *Kapringen* vertelde hij me al dat hij een film over dit onderwerp wou maken. De oorlog in Afghanistan is het eerste grote conflict sinds WOII waar Denemarken bij betrokken is. We hebben ons na 9/11 laten overtuigen door de VS en Groot-Brittannië om in naam van de democratie te gaan vechten tegen de Taliban.

Tobias vond zijn verhaal na het lezen van een interview met een militair die een derde *tour of duty* ging doen in Afghanistan. ‘Ik ben niet bang om te sterven, ik ben bang om me

in Denemarken voor een rechter te moeten verantwoorden’, was een van zijn uitspraken.”

Wat zijn Lindholms sterke kanten?

“Dat hij het menselijk houdt en niet overdrijft. Zijn uitgangspunt is: waarom verhalen over ruimteschepen en superhelden verzinnen als je waardevolle films kan maken over mensen van vlees en bloed? Met zulke personages kan iedereen zich identificeren.”

***Krigen* is opgebouwd rond een moreel dilemma. Heb je het daar met echte soldaten over gehad?**

“Ik heb ter voorbereiding verschillende militairen ontmoet en hen gevraagd naar hun ervaringen in Afghanistan en de redenen waarom ze naar daar waren gegaan. Eén soldaat antwoordde dat het zijn plicht was omdat hij had gekozen voor een carrière als beroepsmilitair. Een andere had het over de hulp die hij kon bieden om het land opnieuw op te bouwen. Hun motieven waren dus heel uiteenlopend. Wat me daarnaast opviel, was de hechte band onderling. Ze vertrouwen elkaar onvoorwaardelijk. Dat moet wel, want tijdens operaties mogen ze niet twijfelen of de anderen hen zullen dekken.”

Waarom zit jouw personage precies in Afghanistan?

“Hij is de politicus van de groep, de man die het overzicht wil bewaren en onder alle omstandigheden wil weten wat er

aan de hand is. Iemand vroeg me hoeveel fouten mijn personage eigenlijk maakt. Volgens mij is het er maar één: hij gaat te ver mee met de patrouilles. Dat is niet zijn taak. Hij raakt te betrokken bij zijn manschappen, waardoor hij niet meer aan de overkoepelende strategie kan denken wanneer alles in het honderd loopt.”

Was het leuk om soldaatje te spelen of is de realiteit daarvoor te erg?

“Het was geweldig om rond te draven met een geweer terwijl er rondom me van alles ontplofte. De eerste helft van de film was echt een jongensdroom die werkelijkheid werd. Ik vond het ook heerlijk om me daarop voor te bereiden door op *boot camp* te gaan en tijd door te brengen met echte soldaten. Het tweede gedeelte, waarvoor ik eigenlijk niets anders hoefde te doen dan te zitten en te luisteren, was veel intenser. Tobias had me ook niet verteld hoe het verhaal zou aflopen. De reactie die je op het scherm ziet, is dus levensecht. Ik heb me zelden zo emotioneel betrokken gevoeld bij een film.”

Nog even over jou: je begint nu ook internationaal door te breken. Blij?

“Ik kamp eerlijk gezegd met gemengde gevoelens. Als acteur droom je ervan om mee te spelen in Hollywoodproducties. Maar nu ik die kans krijg, heb ik vooral zin om thuis te zijn. Ik ben vorig jaar vijf maanden van huis weggeweest en ik miste mijn vrouw en kind vreselijk. Het zal niet meevallen om carrière en gezinsleven te combineren. Ik heb onlangs een grote Engelstalige film afgewezen. Professioneel deed dat heel veel pijn, maar mijn vrouw en dochter waren in de wolken. En dat maakte alles goed.”

VANAF 1 JUNI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

»TOBIAS-TALK

Pilou Asbæk is het gezicht van *Krigen*, maar het brein achter de film is regisseur-scenarist Tobias Lindholm. Op *Vertigoweb.be* legt hij uit hoe dit oorlogsdrama tot stand kwam.

A TERRIFIC COMEDY-DRAMA
VARIETY

VALERIA BRUNI TEDESCHI

MICAELA RAMAZZOTTI

LA PAZZA GIOIA

EEN FILM VAN PAOLO VIRZÌ

VANAF 10 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

Forever VOGUE

Suggestieve moves, uitdagende kostuums, de paus die tot een boycot opriep... De Blond Ambition Tour van Madonna deed in 1990 veel stof opwaaien. Een kwarteeuw later zocht men voor de documentaire *Strike a Pose* de dansers van toen op, onder wie Antwerpenaar **Salim Gauwloos**. "Ik weet niet of ik er nog zou zijn zonder Madonna."

tekst ANKE WAUTERS

Soms kan een kus een wereld van verschil maken. In *Madonna: Truth or Dare*, de achter de schermen-documentaire van de Blond Ambition Tour van het Amerikaanse popicoon, zit een scène waarin twee mannelijke dansers elkaar binnendoen. En die kus ging de wereld rond. Na de wereldpremière op het Filmfestival van Cannes werd de film immers internationaal uitgebracht. Eventjes voelden duizenden homo's zich normaal, geaccepteerd in een tijdperk waarin je outen nog niet helemaal vanzelfsprekend was.

Moeder Madonna

Voor de gerenommeerde Antwerpse

choreograaf Salim Gauwloos, een van de twee mannen in de beruchte scène, was de kus echter niet zo bijzonder. "Ik ben altijd openlijk homo geweest", zegt hij. "Mijn familie, mijn vrienden, iedereen was op de hoogte. Niemand heeft er ook ooit een probleem van gemaakt. Dat die scène zo baanbrekend zou zijn, had ik dus niet verwacht. Het was ook niet de bedoeling een boodschap uit te dragen. Ik wou Gabriel kussen, dat was alles. Maar tot op vandaag krijg ik reacties. Ik ontvang lange brieven van mensen die zeggen dat ze zich minder vreemd, zelfs normaal voelden toen ze ons zagen. Dat was ook de boodschap van de tournee: *express yourself*. Het maakt niet uit wie je

liefhebt, je kunt altijd gelukkig zijn."

Gauwloos komt uitgebreid aan het woord in *Strike a Pose*, de documentaire waarin de dansers van de Blond Ambition Tour 25 jaar later opnieuw worden opgezocht. Hij vervoegde het team in februari 1990, nadat hij bijna drie jaar eerder van Antwerpen naar New York was verhuisd. Hoewel de andere dansers erg gehecht waren aan de zangeres, zag Gauwloos Madonna vooral als zijn baas. "Tijdens de toer waren we een soort van een familie", zegt hij. "Dat is normaal als je zoveel tijd samen doorbrengt. Maar of ik Madonna als een moederfiguur zag? Nee. Ik was dol op mijn eigen moeder. (lacht)"

Twintig jaar hiv

Gauwloos twijfelde geen moment om aan *Strike a Pose* mee te werken: "Het is alweer 25 jaar geleden dat ik Madonna zag, maar ik ben haar nog steeds heel dankbaar. Zij bezorgde me een reputatie, ze zette me op de kaart. Bovendien wou ik al langer mijn verhaal vertellen, over hoe ik leef met hiv. Tijdens en na de tour leefde ik in een zeepbel, een fantasiewereld. Dat deed me deugd, want het nieuws van mijn besmetting had me angstig en geïsoleerd gemaakt. Het dansen en de energie die ik erdoor kreeg, hebben in zekere zin mijn leven gered. Het werk hielp me om het echte leven eventjes weg te duwen. Ik weet niet of ik er nog zou zijn zonder Madonna."

Dezer dagen ontvlucht Gauwloos de realiteit niet meer. "Tegenwoordig is de wereld veel toleranter tegenover homoseksuelen", knikt hij. "En ook rond onveilige seks en hiv is er meer openheid. Maar we moeten nog steeds voorzichtig zijn. Ik heb al meer dan twintig jaar hiv en mensen denken dat het geen doodsvonnissen meer is, maar dat klopt niet. Ik heb vrienden die binnen een jaar na hun diagnose overleden zijn."

We mogen de vooruitgang niet als vanzelfsprekend beschouwen. Met homorechten is het precies hetzelfde: we hebben grote stappen voorwaarts gezet, maar als je de hedendaagse politiek bekijkt, weet je dat men ons

alles met een vingertip weer kan afnemen." ▣

VANAF 29 JUNI IN DE BIOSCOOP

@ANK2D2

>>BLOND AMBITION

Ook *Vertigo* gaat 25 jaar na datum dieper in op de impact van de Blond Ambition Tour en (her)bekijkt *Madonna: Truth or Dare*. Onze bespreking vind je op Vertigoweb.be.

FLORENCE FOSTER JENKINS

“Niks heerlijker dan vrouwen op leeftijd”

Voor het sprankelende *Florence Foster Jenkins* – over de minst getalenteerde operazangeres ooit – ging *The Queen*-cineast Stephen Frears in zee met Meryl Streep en Hugh Grant. Een gesprek over ondeugende jongetjes, subversieve dames en de kunst van het net niet juist zingen.
“Vals zingen kan iedereen.”

tekst RUBEN NOLLET

En, wat vond je van de film?” vraagt Stephen Frears. “Heel entertainend”, antwoord ik. “Wel, wat wil je nog meer?” riposteert hij. “Kunnen we niet beter naar huis gaan?”

Het klinkt als een grap, maar ergens meent de filmmaker het. Voor hem is een interview als een bezoek aan de tandarts: hij weet dat het moet, maar hij kijkt er geweldig tegenop. Over cinema hoef je in zijn optiek niet te veel te leuteren. Films zijn er om te bekijken, niet om erover te praten. Hetzelfde geldt voor zijn eigen job: hij kiest een script, stelt een cast samen, brengt alles netjes in beeld en op naar de volgende. Geen gezever, geen gedoe.

Het hoeft dan ook niet te verbazen dat Frears zonder verpinken van genre naar genre hopt. Zo maakte hij de voorbije dertig jaar onder meer sociale drama's (*My Beautiful Laundrette*, *Dirty Pretty Things*), films noir (*The Hit*, *The Grifters*), romantische komedies (*High Fidelity*), literaire bewerkingen (*Dangerous Liaisons*, *Chéri*), westerns (*The Hi-Lo Country*) en biografische drama's (*The Queen*, *Philomena*).

Nu is het de beurt aan *Florence Foster Jenkins*, een tragikomedie gebaseerd op het waargebeurde verhaal van een New Yorkse societydame (Meryl Streep) die niets liever deed dan haar gezelschap op enthousiaste aria's vergasten. Helaas schoot ze qua zangtalent grandioos tekort. Maar uit pure beleefdheid –

en omdat mevrouw Jenkins een gulle mecenas was – deed iedereen alsof zijn neus bloedde. Tot ze het in haar hoofd haalde om een plaat op te nemen.

Had u al van Florence Foster Jenkins gehoord?

STEPHEN FREARS: “Ik kende haar naam, maar ik had haar opnames nog nooit gehoord. Toen ik die beluisterde, wist ik echter meteen dat haar verhaal een heel entertainende film kon opleveren. Florence was verbluffend oprecht en aandoenlijk in al haar imperfectie. Je kan niet anders dan met haar sympathiseren.”

De film is in de eerste plaats een komedie. Hoe belangrijk waren de historische details voor u?

“Die interesseerden me niet. Ik stel nooit vragen bij de scripts die ik in handen krijg. Ik ga ervan uit dat alles klopt. Iemand vroeg ooit aan Ernst Lubitsch of hij een fan was van Parijs. Waarop hij antwoordde: ‘Bedoel je het Parijs in Frankrijk of het Parijs van Paramount?’ Voor mij speelt *Florence Foster Jenkins* zich af in de Paramount-versie van New York. Maar omdat het scenario zo goed is, gaat het toch over het echte leven.”

Hoe hebt u het muzikale gedeelte van de film aangepakt?

“We hebben ons in de eerste plaats geconcentreerd op de liedjes die Meryl moest zingen. Zij heeft daarvoor een tijdje getraind met een stemcoach in

New York. Alle nummers werden live gespeeld tijdens de opnames, wat de nodige poespas met zich meebracht. In tegenstelling tot een dialoog kan je een song niet zo makkelijk aanpassen tijdens de postproductie. Toch hadden we voor alle veiligheid vooraf opnames gemaakt in Abbey Road, destijds de vaste studio van The Beatles.”

Hoe moeilijk is het om overtuigend vals te zingen? Moet je eerst goed kunnen zingen?

“Meryl kan echt goed zingen, ze kan zelfs opera aan. De grote uitdaging zat ‘m in het feit dat Florence niet vals zong, maar altijd nét naast de toon zat. Dat nabootsen is een stuk lastiger dan een portie kattengejank uitstoten. Ik heb er dan ook voor gezorgd dat Meryl die scènes niet te vaak moest overdoen. Als ze zong, waren er steevast drie of vier camera’s op haar gericht.”

Volgens acteurs die met Meryl Streep samenwerken, is ze een oerkracht op de set. Hoe ga je daar als regisseur mee om?

“Meryl is *a tough cookie*. Maar ondertussen ben ik al wel wat gewoon. Ik werkte tenslotte ook al met Helen Mirren en Judi Dench, en die zijn uit hetzelfde hout gesneden als Meryl. Ze laten niet met zich sullen.”

En dat vindt u best aangenaam? Of is het toeval dat er vaak oudere actrices opduiken in uw films?

“Natuurlijk is dat geen toeval. Ik geniet van hun gezelschap en de manier waarop ze werken. Het zijn heel interessante dames. Vrouwen worden subversiever naarmate ze ouder worden, en dat vind ik heerlijk. Het kan hen niet meer schelen wat anderen van hen denken. Je hoeft maar naar Judi te kijken om te weten hoe schalks ze kan zijn.”

Hugh Grant speelt Jenkins’ partner. Waarom koos u hem?

“Ik had Hugh alleen maar in *Four Weddings and a Funeral* en *About a Boy* gezien, en in die films vond ik hem geweldig. Ik wist dat hij perfect zou zijn voor de rol van Florences jongere echtgenoot. Het publiek heeft hem ook nog altijd graag. Als je de media moet geloven, zou je denken dat hij even gehaat is als Tony Blair, maar het tegendeel is waar. Overall waar hij komt, beginnen mensen te glimlachen. Ze zien hem als een ondeugend jongetje dat weer op het goede pad is.”

U staat bekend als een zwijgzaam man op de set. Is een goeie regisseur iemand die de juiste dingen weet te zeggen of eerder iemand die op het juiste moment kan zwijgen?

“Allebei, maar het tweede is zeker even belangrijk. Je moet weten wanneer je de acteurs moet laten spelen. Het hangt ook samen met de casting. Als je de juiste acteurs hebt gekozen, hoeft je niets meer te zeggen. Goede acteurs weten immers wat ze doen. Als de cast slecht presteert, is het dus mijn fout.”

VANAF 3 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

>>DE PRATENDE PIANIST

Simon Helberg, bekend van *The Big Bang Theory*, speelt in *Florence Foster Jenkins* de man die het kwelende titelpersonage begeleidt op de piano. Online vertelt hij over zijn ervaringen aan Streeps zijde.

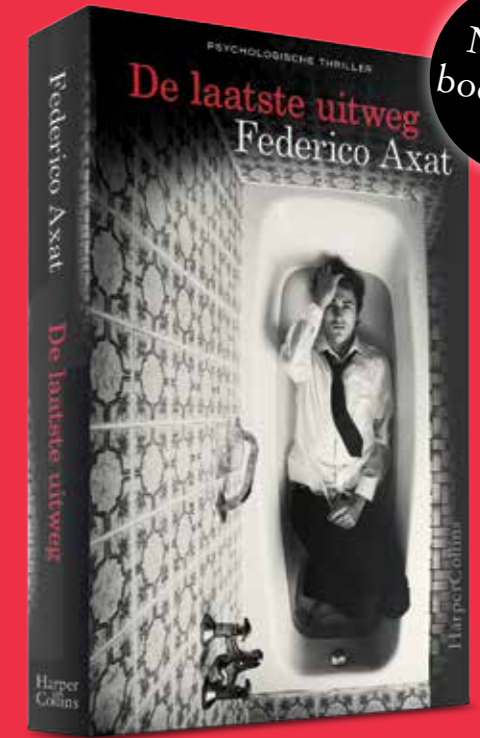
LITERAIRE THRILLERSENSATIE VOOR MEMENTO-FANS:

De laatste uitweg Federico Axat

Ted McKay staat op het punt een einde aan zijn leven te maken, als de deurbel gaat. En blijft gaan. Net wanneer hij alsnog de trekker overhalen, ziet hij een briefje op zijn bureau liggen. Het handschrift herkent hij als het zijne, maar hij kan zich niet herinneren ooit zoiets geschreven te hebben:

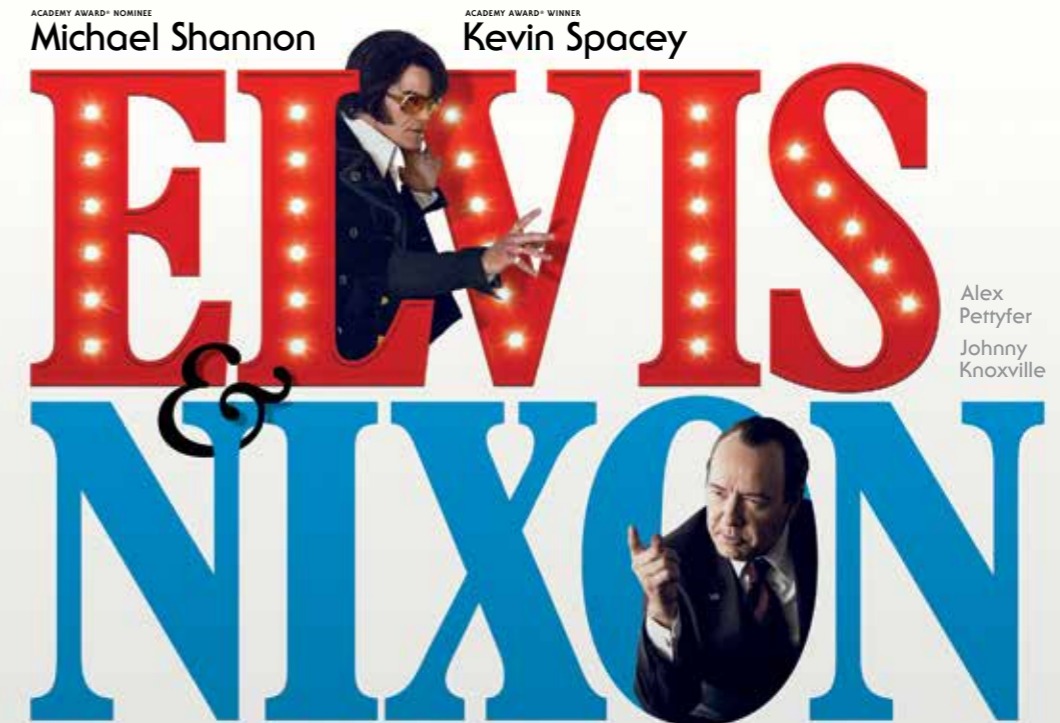
*Doe open.
Dit is je laatste uitweg.*

Lees het volledige eerste hoofdstuk en win het boek via www.vertigoweb.be

Nu in de
boekhandel

www.harpercollins.nl

★ Elvis has entered the White House ★ The true story you won't quite believe ★

JELLYFISH BLOOM PRESENTS AUTUMN PRODUCTIONS INC. PRESENTS ELEVATED FILMS HOLLY WERSMAN PRODUCED BY JOHNNY MAC AND DAVID HANSEN WRITTEN BY BENARDTA PICTURES AND LISA JOHNSON MICHAEL SHANNON KEVIN SPACEY 'ELVIS & NIXON' ALEX PETTYFER JOHNNY KNOXVILLE COLIN HANKS CHAN PETERS ASHLEY BENSON
DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY JERRY MAC DIRECTOR OF ARTS AND DESIGN JERRY MAC COSTUME DESIGNER JERRY MAC EDITOR JERRY MAC EXECUTIVE PRODUCERS JERRY MAC PRODUCED BY JERRY MAC AND DAVID HANSEN WRITTEN BY BENARDTA PICTURES AND LISA JOHNSON MICHAEL SHANNON KEVIN SPACEY 'ELVIS & NIXON' ALEX PETTYFER JOHNNY KNOXVILLE COLIN HANKS CHAN PETERS ASHLEY BENSON
www.septemberfilm.be

RELEASE 20/7

LA PAZZA GIOIA

VAN DE POT GERUKT

In het levenslustige *La pazza gioia*, over twee vrouwen die uit een instelling ontsnappen en de wijde wereld intrekken, geeft Italiaans regisseur Paolo Virzì een gezicht aan mensen met een mentale stoornis. “De grens tussen gezond en gek is flinterdun.”

tekst RUBEN NOLLET

Het begon allemaal met een verrassingsbezoekje. Paolo Virzì was druk bezig met de opnames van *Il capitale umano* toen zijn echtgenote, de actrice Micaela Ramazzotti, onverwacht zijn verjaardag kwam vieren. Ze ging meteen ook even langs bij Valeria Bruni Tedeschi, die een van de hoofdrollen speelde. “Ik zag hen in de verte in de sneeuw wandelen”, vertelt Virzì. “Valeria liep parmantig voorop en Micaela volgde haar met een mix van vertrouwen en onzekerheid. Ik vond dat zo mooi om te zien dat ik op dat moment besliste dat ik iets met die twee dames moest doen.”

Het resultaat is *La pazza gioia* (*De dolle vreugde*), een bruisende tragikomedie over Beatrice (Bruni Tedeschi) en

Donatella (Ramazzotti), twee vrouwen die elkaar ontmoeten in een ietwat experimentele instelling voor vrouwen met mentale problemen. Aanvankelijk botsen ze, maar beetje bij beetje begint het te klikken. “We hebben met allerlei specialisten samengezeten om de juiste ziektebeelden te kiezen”, legt Virzì uit. “Beatrice is een extreem opgewonden bipolaire persoon met zeer hoge pieken. Donatella is een borderliner met momenten van diepe depressie. Maar de personages zijn natuurlijk veel meer dan hun medische dossiers.”

Geen heldinnen

Als de dames uit de instelling ontsnappen, wordt de film een beetje een gestoorde variant op *Thelma and Louise*.

Virzì slaat echter theateraal de handen voor het gezicht als ik Ridley Scotts bejubelde feministische klassieker vermeld. “Ik heb echt op geen enkel moment aan die film gedacht! Mijn grote voorbeeld was *Il sorpasso* van Dino Risi uit 1962, met Vittorio Gassman en Jean-Louis Trintignant. Ik vind *Thelma and Louise* niet eens goed: het feminisme in die film is voor mij fake, omdat het de visie van een man is.”

In tegenstelling tot de personages van Susan Sarandon en Geena Davis zijn de dames uit *La pazza gioia* ook geen heroïsche figuren. “Beatrice en Donatella nemen voortdurend foute beslissingen”, benadrukt Virzì. “Ze zijn niet perfect. Ik wou geen heiligenportret schilderen. Dit is een film over menselijke imperfectie,

over de gigantische fouten die we kunnen maken.”

Mamma mia

La pazza gioia ligt Virzì na aan het hart, want hij kent de problemen van zijn personages door en door. “Ik kom al van kindsbeen af in de afdeling psychiatrie”, bekennt hij. “Mijn moeder, die een paar jaar geleden overleed, was verslaafd aan geneesmiddelen. Ze wou per se dat ik dokter werd, omdat ik haar dan alles zou kunnen voorschrijven wat ze wou. Toen ik mijn zinnen zette op cinema, probeerde ik haar duidelijk te maken dat ze niet teleurgesteld moest zijn. Ik had *Healing Fiction* gelezen, een boek van de Amerikaanse Jungiaanse psycholoog James Hillman over vertellen als

geneeskunde. ‘Eigenlijk ben ik dus wel degelijk een dokter’, zei ik tegen haar. Ik weet niet of ze tevreden was met die uitleg.”

De manier waarop zijn moeder behandeld werd, heeft een bittere nasmaak achtergelaten bij Virzì. “De dokters hebben haar probleem compleet verkeerd aangepakt”, stelt hij zonder verpinken. “Het beleid in de openbare ziekenhuizen in Italië is ook simpel: patiënten krijgen pillen of worden platgespoten. In het beste geval krijgen ze muziek- of dierentherapie. Zolang ze maar uit het zicht blijven van de zogenaamd gezonde samenleving. Maar als ik één ding geleerd heb, is het dat de grens tussen gezond en gek flinterdun is. Ik heb zelf ook mijn ups en downs: ik

voel me dus zeker niet beter dan mensen met mentale problemen.”

VANAF 10 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» VIVA VALERIA

Valeria Bruni Tedeschi is niet alleen de zus van Carla Bruni, ze is ook een van de *grandes dames* van de Italiaanse film. Op *Vertigoweb.be* werpen we een korte blik op haar carrière.

MENS

EN

SPECTRUM

De Dardennes of Fabrice Du Welz doen nog een belletje rinkelen, maar Franstalig België telt veel regisseurs die bij ons zo goed als onbekend zijn. Twee ervan hebben een nieuwe film: **Éric Pauwels** met *La deuxième nuit* en **Thierry Knauff** met *Vita Brevis*. Tijd voor een ontdekkingstocht!

tekst **CHRISTOPHE VERBIEST**

Ik moet wachten tot mijn moeder overleden is.” Dat antwoordde **Éric Pauwels** een paar jaar geleden toen hem gevraagd werd wanneer hij zijn *Trilogie de la cabane* zou voltooien. Pauwels – geboren in 1953 in Antwerpen, opgegroeid in Parijs en nu een Brusselaar – is een nobele onbekende, zeker in Vlaanderen. Maar de eerste twee delen van zijn triptiek behoren tot de betere films die de laatste decennia in ons land gedraaid werden. *Lettre d'un cinéaste à sa fille* (2000) en *Les films rêvés* (2010) zijn wat in het Frans zo mooi *autodocumentaires* heet, een genre waarvan Agnès Varda jarenlang de vaandeldraagster was.

La deuxième nuit

In *Lettre d'un cinéaste à sa fille* toonde Pauwels zijn dochter een universum

waar verbeelding en werkelijkheid versmelten. De film was tevens een ode aan de cinema, niet verwonderlijk dus dat die kunstvorm centraal stond in opvolger *Les films rêvés*. Daarin droomde een regisseur van een werk dat gaat over alle films die hij ooit in zijn dromen gezien heeft. De film die hij daarover wil maken is, jawel, als een droom.

En nu is er dus *La deuxième nuit*, het sluitstuk van de trilogie en tevens het meest persoonlijke deel. Pauwels dompelt de kijker onder in zijn verleden, maar dan door de ogen van zijn pas overleden moeder. De film is een mix van historische opnames (meestal homemovies van hemzelf of zijn familie), foto's, interviews en korte fictieve scènes waarin het verleden even

tot leven wordt gewekt. Het resultaat is weemoedig maar ook grappig, een combinatie die je aan het einde ook terugvindt in de bitterzoete muzikale afsluiter van de minifanfare *Les taupes qui boivent du lait*. Een absoluut te ontdekken film van een absoluut te ontdekken regisseur.

Vita Brevis

Dat geldt ook voor *Vita Brevis* van **Thierry Knauff** (1957). De uit Henegouwen afkomstige cineast maakt films als beeldgedichten: rigoureuus gefotografeerd in zwart-wit en met een minutieus bewerkte klankband. Soms is er ruimte voor woorden (*À mains nues*, 2006), soms dansen beeld en muziek een twostep (*Solo*, 2004). Maar in zijn beste werk is het beeld heer en meester, zoals het woordloze *Vita Brevis* bewijst. Die nieuwe film toont een meisje aan een rivier en de eendagsvliegen die

er leven. Niet de speldenkopkleine versie die we in ons land kennen, maar een soort waarvan de volwassen versie zo'n tien centimeter lang is en die slechts op drie plaatsen in de wereld voortkomt. Een van die plekken is de Tisza, een zijrivier van de Donau, waar de diertjes slechts een paar dagen per jaar te zien zijn.

Eendagsvliegen dus. Eerst één, die evolueert van nimf naar volwassen dier. Dan een paar, vervolgens nog meer en uiteindelijk een hele wolk die een fascinerend ballet uitvoeren vlak boven het rivieroppervlak. Voor je er erg in hebt, zijn ze alweer verdwenen, want voor deze bestjes duurt een leven amper enkele uren. Als kijker blijf je verbouwereerd én verrukt achter. Niet zozeer om het biologische fenomeen, als wel om de visuele poëzie die Knauff eruit distilleert, *Vita Brevis* is krachtvoer voor estheten. ▣

Vita Brevis

NATUUR

La deuxième nuit
van 1 juni tot en met 2 augustus
in Flagey.

Vita Brevis
van 6 juni tot en met 4 augustus
in Flagey.

CAPTAIN FANTASTIC

VADER NATUUR

Van stoere krijger-koning over genadeloze gangster tot kregelige cowboy: er is geen rol die Viggo Mortensen niet aan kan. In het indiedrama *Captain Fantastic* schittert hij als een vader die met zijn zes kinderen teruggetrokken in de natuur leeft. "Acteren is niet het belangrijkste in mijn leven."

tekst STEVEN TUFFIN

Ben houdt van de natuur. Zoveel zelfs dat hij zijn vrouw kon overtuigen om zich samen met hun zes kinderen te vestigen in een afgelegen bosgebied. Daar traint hij zijn kroost in overlevingstechnieken, maar laat hij ze ook allerhande hoogstaande literatuur lezen. Hun eten plukken en vangen ze zelf, het contact met de buitenwereld is beperkt tot een minimum. Maar dan vernemen ze dat moederlief – die al een tijdje in het hospitaal lag – overleden is. Blijven ze waar ze zijn of gaan ze tegen de wil van hun groot- en schoonouders naar de begrafenis?

Dat *Captain Fantastic* het, eh, fantastisch deed op het Sundance Film Festival en het Filmfestival van Cannes hoeft niet te verbazen. De vergaarde cinefielen zijn immers tuk op dit soort Amerikaanse indiecinema. De situaties met de zes – heel uiteenlopende – kinderen leveren de nodige aandoenlijk amusante momenten op en de fotografie is om van te smullen. Wat de film echter naar een hoger niveau tilt, is de acteerprestatie van Viggo Mortensen. Sinds de *Lord of the*

Rings-trilogie en zijn samenwerkingen met David Cronenberg – *A History of Violence!* *Eastern Promises!* *A Dangerous Method!* – weten we wat hij in zijn mars heeft. Ditmaal laat hij zich echter van een compleet andere kant zien. Ben is een heel breekbaar personage, dat voortdurend het evenwicht moet zoeken tussen zijn persoonlijke overtuiging en de emoties die zijn kinderen losweken.

Je zou denken dat de rol Mortensen op het lijf geschreven is. De man staat immers bekend als een fervent natuurliefhebber, die menig interview blootsvoets aflegt. Toch gaat hij niet helemaal akkoord met het beeld dat mensen van hem hebben.

VIGGO MORTENSEN: "Ik woon heus niet in een boomhut op een onbewoond eiland waar het altijd sneeuwt. (*lacht*) Maar ik hou ontzettend veel van de natuur, dat kan ik niet ontkennen. Ik vond het dan ook geen enkel probleem om me ter voorbereiding voor deze film een tijdlang terug te trekken in een bos. En door de prachtige locaties waar we filmden, was de shoot elke dag genieten."

Was dat de reden om ja te zeggen?

“Niet alleen. Ik kom ook zelden zulke intelligente, gelaagde scenario's tegen. Het was meteen duidelijk dat deze film heel speciaal kon worden. Maar de zes kinderen baarden me zorgen. Waar vind je in godsnaam zes jonge acteurs die niet alleen goed kunnen spelen, maar ook de discipline hebben die nodig is op een filmset en wier ouders meegaand genoeg zijn om zo'n verhaal te vertellen? Ik vind het nog steeds een mirakel dat het ons gelukt is.

Makkelijk was het in ieder geval niet. We hadden een heel korte opnameperiode, jonge kinderen mogen maar een beperkt aantal uur per dag op de set staan en hun suikerspiegel fluctueerde zo hard dat ze soms heel onberekenbaar werden. Er zit een scène in de film waarin een van de kleinsten in zijn neus begint te peuteren. Voor alle duidelijkheid: dat stond niet in het script. (lacht)”

Kun je je vinden in de manier waarop Ben zijn kinderen opvoedt?

“Zeker. Als je echt wil groeien op persoonlijk vlak, moet je leren luisteren naar anderen. Je moet openstaan voor

kritiek en inzien dat je regelmatig fouten maakt. In mijn ogen zijn de beste ouders degenen die een open dialoog hebben met hun kroost. Het is heel gemakkelijk om regeltjes op te leggen, maar de motieven achter je bepalingen uitleggen, dat is veel moeilijker. Het kost meer moeite en tijd. Toch ben ik ervan overtuigd dat die aanpak uiteindelijk het beste resultaat oplevert.

Een snelle vergelijking: ik heb al meerdere malen op filmsets gestaan waar de regisseur geen tegenspraak duldt. Hij zegt waar je moet staan, wat je moet doen en daarmee is de kous af. Soms levert die aanpak een goed resultaat op – dat ontken ik absoluut niet – maar films waarbij iedereen betrokken wordt in het maakproces voelen uiteindelijk veel organischer aan.”

Vind je het niet ironisch dat een gezin dat zich hard afzet tegen de gevestigde waarden zelf best wat regeltjes heeft?

“Volgens mij geldt dat voor alle gezinnen. Ze hebben allemaal hun eigen gewoontes en dynamiek. Sta me toe de vergelijking te maken met een democratie. Door de geschiedenis heen is gebleken dat

gezonde democratieën in beweging blijven. Zodra je je neerlegt bij de feiten en niks meer in vraag stelt, treedt er verstarring op. En dan begint alles fout te lopen.

Dat is trouwens wat er op dit eigenste moment aan de gang is in Amerika en Europa. Iedereen heeft een kant gekozen en alles wordt steeds meer gepolariseerd. We gaan terug naar een *good versus bad*-mentaliteit. Wat we niet begrijpen of kennen, is slecht en moet het land worden uitgezet – of beter nog: mag nooit worden binnengelaten. Op dat soort kortzichtig denken spelen bepaalde politici natuurlijk gretig in.”

Vind jij als mens van de wereld die typische Amerikaanse survivalfetis van je personage niet een beetje van de pot gerukt?

“*Captain Fantastic* vertelt een universeel verhaal, maar het klopt dat het heel Amerikaans is om je terug te trekken in de natuur en je eigen minimaatschappij te beginnen. Dat kan heel extreem en knettergek lijken, maar het heeft ook iets gezonds. Het is makkelijk om er vanop een afstand mee te lachen,

maar stiekem bewondert iedereen die pioniersmentaliteit. Hoe verklaar je anders de eeuwige aantrekkingskracht van westerns?”

Nog zo iets wat we als Europeanen minder goed begrijpen, is dat hij zijn kinderen thuis onderwijst.

“Kun je Amerikanen die dat doen ongelijk geven? Hun onderwijssysteem is een van de slechtste ter wereld. Sommige streken in de Verenigde Staten zijn zo arm dat de scholen er letterlijk op instorten staan. Ik begrijp dan ook perfect dat mensen uit die regio's hun kinderen thuis onderwijzen. Momenteel is dat concept ook heel populair bij Afro-Amerikanen. Zij vinden immers dat hun geschiedenis en cultuur amper aan bod komt in het officiële onderwijs en willen hun kroost die dingen graag zelf aanleren.”

Iets helemaal anders: hoe komt het dat we jou niet vaker op het witte doek zien?

“Acteren is simpelweg niet het belangrijkste in mijn leven. Ik run een

uitgeverij en ik ontferm me over mijn gezin. Momenteel zorg ik voor een van mijn ouders, met wie het niet zo goed gaat. Door al die andere bezigheden kies ik heel bewust voor films. Als ik voor een project ga, doe ik dat voor de volle honderd procent. Ik wil ermee voor zorgen dat we het best mogelijke eindresultaat bereiken. Ik zorg ervoor dat ik tijdens de shoot niets anders aan mijn hoofd heb en ook het promotionele gedeelte – waar zoveel collega's een hekel aan hebben – probeer ik zo goed mogelijk te doen. Anders zou ik hier nu niet zitten.”

Tot slot: deed die andere *Captain*-film die recent in de zalen kwam jullie niet twifelen over jullie titel?

“Ha, de *Captain America*-vraag. Geloof me, regisseur Matt Ross en ik hebben het daar uitvoerig over gehad. Ik denk dat we allebei niet helemaal beseften hoe populair al die superheldenfilms zijn. Als je nu een bioscoop binnenwandelt, lijkt het wel alsof er geen andere films meer worden gemaakt.

Je kan dan zitten jammeren over hoe de grote Hollywoodstudio's vroeger voornamelijk films voor volwassenen à la *The Godfather* maakten, of je kan zelf de handen uit de mouwen steken. Wij hebben dat tweede gedaan. Nu maar hopen dat bioscoopbezoekers ook onze *Captain*-film een kans geven. (lacht)”

VANAF 17 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

>>VERRASSENDE VIGGO

Dat Viggo Mortensen werkelijk de meest diverse rollen aankan, bevestigen we op Vertigoweb.be aan de hand van een aantal heel uiteenlopende filmfragmenten.

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

L'économie du couple

Regie Joachim Lafosse
Cast Bérénice Bejo, Cédric Kahn, Marthe Keller
Speelduur 1u38
Vanaf 8 juni in de bioscoop

Een echtpaar overweegt om te scheiden, maar financiële overwegingen maken die stap niet gemakkelijk. Een *A Separation*-achtig drama van Belgisch regisseur Joachim Lafosse, waarin de complexe relaties van de personages genadeloos maar empathisch gefileerd worden.

@RubenNollet

Where to Invade Next

Regie Michael Moore
Cast Michael Moore
Speelduur 1u59
Vanaf 8 juni in de bioscoop

Michael Moore, het militant-geestige brein achter *Bowling for Columbine* en *Fahrenheit 9/11*, komt op de proppen met een *road documentary* die is opgebouwd als een sketchfilm met progressieve politieke ideeën als leidraad. Een originele Amerikaanse blik op Europa.

@RubenNollet

Our Kind of Traitor

Regie Susanna White
Cast Ewan McGregor, Naomie Harris, Damian Lewis
Speelduur 1u48
Vanaf 15 juni in de bioscoop

Net zoals *Tinker Tailor Soldier Spy* en *A Most Wanted Man* een bewerking van een boek van spionagemaster John le Carré. Britse klasbakken Ewan McGregor en Naomie Harris spelen een echtpaar dat verwickeld raakt in het getouwtrek tussen een rijke Rus en de Britse geheime dienst.

@RubenNollet

Elvis & Nixon

Regie Liza Johnson
Cast Michael Shannon, Kevin Spacey, Johnny Knoxville
Speelduur 1u26
Vanaf 20 juli in de bioscoop

Er is geen snars van waar, maar Michael Shannon en Kevin Spacey toveren het verhaal achter de beroemde foto waarop de legendarische rock-'n-roller en de notoire president elkaar de hand schudden om in een bijzonder grappige komedie.

@fakerholic

Equals

Regie Drake Doremus
Cast Kristen Stewart, Nicholas Hoult, Bel Powley
Speelduur 1u41
Vanaf 17 augustus in de bioscoop

Wat als in de toekomst emoties als een ziekte worden beschouwd? *Young Hollywood*-grootheden Kristen Stewart en Nicholas Hoult ontwikkelen verboden gevoelens voor elkaar in deze gladdige sciencefictiontragedie die van ver doet denken aan *Her*. Om bij weg te zwijmelen.

@DikLaurent

SPECIAL PRIZE
UN CERTAIN REGARD
FESTIVAL DE CANNES

Hypnotizing...pure...brilliant...treasure...captivating
- Variety

A magical ode to the cycle of life
- IndieWire

Une symphonie poétique
- La Libre Belgique

D'une beauté visuelle et musicale
à couper le souffle
- Le Monde

LA TORTUE ROUGE

THE RED TURTLE

BY ACADEMY AWARD® WINNER
MICHAEL DUDOK DE WIT

29/06

BESTE FILM. OOI.

Stand by Me

Regie Rob Reiner | Cast Wil Wheaton, River Phoenix, Corey Feldman, Jerry O'Connell | Speelduur 1u29 | Jaar 1986

“Ik heb het hart van een kind.” Met die uitspraak overviel legendarisch griezelauteur Stephen King ooit een nietsvermoedende interviewer, om hem vervolgens grijnzend te trakteren op de punchline: “Ik bewaar het in een bokaal op mijn bureau.”

Wie *Stand by Me* ooit zag, weet echter dat er wel degelijk een nostalgicus in de horormaestro schuilt. De film, gebaseerd op Kings novelle *The Body*, vertelt het verhaal van vier puberende jongens die samen op zoek gaan naar het lichaam van een vermist kind. Maar voor een zeldzame keer is het de schrijver niet te doen om de gruwel. Hij wilde in de eerste plaats een ode brengen aan zijn eigen jeugd in het luie, landelijke Amerika van de late jaren 50.

Regisseur Rob Reiner, eveneens een kind van de fifties, had aanvankelijk moeite om Kings semi-autobiografische relaas naar het witte doek te vertalen – tot hij op het idee kwam om de timide Gordie (Wil Wheaton) tot hoofdpersonage te promoveren. “Ik herkende

mezelf in het kereltje dat niks liever wil dan de erkenning van zijn vader”, aldus Reiner, zelf de zoon van bejubeld comedyregisseur Carl Reiner. “In die zin was *Stand by Me* voor mij een even heftige *coming of age* als voor de vier jongens.”

De filmgoden waren de cineast alleszins goed gezind toen hij in de zomer van 1985 aan de opnames van zijn meesterwerk begon. Niet alleen werd de crew gezegend met de volle zestig dagen zon – een meevaller aangezien de film zich afspeelt tijdens een verzengende zomervakantie. Bovendien bleek de filmmaker met zijn vier piepjonge hoofdrolspelers zowat de beste kindacteurs van het moment te hebben gestrikt, met wijlen River Phoenix als onbetwiste uitschieter.

Want Wheaton mag dan de protagonist vertolken, toch zal *Stand by Me* voor eeuwig toebehoren aan Phoenix, die als Chris Chambers één van de meest hartverscheurende kindervertolkingen ooit ten beste geeft.

Zijn afscheid van hartsvriend Gordie blijft bijzonder moeilijk om naar te kijken: even staat hij er nog, hand in de lucht, en dan is hij plots verdwenen. De vluchtigheid der jeugd, perfect gevat op pellicule. ▣

@Jonas_Govaerts

»KLAP

Oorspronkelijk zou Michael Jackson een cover van de Ben E. King-klassieker ‘Stand by Me’ opnemen voor de aftiteling. Maar uiteindelijk koos Reiner toch voor het origineel, dat zo 25 jaar na zijn oorspronkelijke release hoge toppen scheerde in de internationale hitparades. Alleen al het feit dat Reiner ons wijselijk behoedde voor een ongetwijfeld creepy versie door ‘kindervriend’ Jackson, maakt van *Stand by Me* deze maand de Beste Film Ooit.

STRONGBOW NEW APPLE CIDERS

Ons vakmanschap drink je met verstand.

NOORSE FJORDEN 2017

BIJZONDER Knappe VAARROUTE:
KOPENHAGEN/DENEMARKEN | HELLESYLT
& GEIRANGERFJORD | FLAM | STAVANGER | KIEL

8 DAGEN ALL-IN GENIETEN VANAF €999

Kinderen tot en met 17 jaar: €429

13 MEI | 24 JUNI | 22 JULI | 5 & 19 AUGUSTUS | 2 SEPTEMBER

Vertrek vanuit Oostende, Groot-Bijgaarden, Gent, Antwerpen en Hasselt naar Kiel heen en retour

8-daagse cruise aan boord van het recente schip MSC Fantasia 4*

Cruise op basis van All Inclusive

MSC drankenpakket *Allegrissimo*: uitgebreid drankenpakket, de klok rond & onbepikt

De Blauwe Vogel begeleiding

Havengelden & fooien aan boord

Bijzonder scherpe voorwaarden dankzij groepsaankoop

De reis is al vele jaren een topper uit ons aanbod

GRAAG MEEGAAN = TIJDIG BOEKEN! Ontdek onze zeer speciale vroegboekvoorwaarden

Meer info en prijzen op www.deblauwevogel.be

REISFAMILIE CARLIER | LUIKERSTEENWEG 62 | SINT-TRUIDEN | 011 705500